

บรรณานุกรม

- กรมสามัญศึกษากระทรวงศึกษาธิการ. (2544). การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีปัญหาทางการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.
- คณะกรรมการประเมินผลการจัดการศึกษาเพื่อคนพิการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). การประเมินผลการจัดการศึกษาเพื่อคนพิการปีการศึกษาเพื่อคนพิการ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ ศุภสภาลาดพร้าว.
- จรัญญา ชันกฤษณ์. (2543). การเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาลวัดศรีสุพรรณ จังหวัดเชียงใหม่. รายงานการค้นคว้าอิสระปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาและการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- จักรี อรุณ. (2551). ผลของการจัดกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนที่มีต่อความฉลาดทางอารมณ์ของเยาวชนในสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพบ้านเกร็ดตระการ. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษานอกระบบโรงเรียน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ฉวีวรรณ กิनावงศ์. (2524). การละครสำหรับครูประถม. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.
- ชไมพร เจริญครบุรี. (2546). การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเองตั้งแต่ปี พ.ศ. 2533-2543. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ชวลิต ชูกำแพง. (2546). การพัฒนาหลักสูตรซ่อมเสริมทักษะเบื้องต้นในการเรียนรู้ สำหรับเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ระดับประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์การศึกษาคุณวุฒิบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาหลักสูตร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เชาวนา อมรสังเจริญ. (2537). ผลของการใช้บทบาทสมมติที่มีต่อความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์พัทลุง จังหวัดพัทลุง. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ณัฐศิริ สุขผดุง. (2547). แนวทางของครูและผู้ปกครองในการทำงานร่วมกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้. วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ดำรงศักดิ์ วิเชียรศิลป์. (2545). การศึกษาความภาคภูมิใจในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษา

ปีที่ 5 โรงเรียน อัสสัมชัญ แผนกประถม กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ธิดารัตน์ พวงงาม. (2548). ผลของกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนใน
ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 4 จังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

นภาพร พุ่มพฤษย์. (2529). ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีผลต่อการพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเองของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพระนารายณ์ ลพบุรี. ปริญญาบัตรการศึกษา
มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

นิธิดา วรวิทย์าคม. (2551). ผลของการจัดกิจกรรมการศึกษานอกระบบโรงเรียนเพื่อเสริมสร้าง
จิตสำนึกเชิงวิพากษ์สำหรับเยาวชนในสถานแรกรับเด็กหญิงบ้านธัญญาพร. วิทยานิพนธ์
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษานอกระบบโรงเรียน จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

นุรนา ไตรรัตน์. (2545). ผลของการชี้แนะโดยการจินตภาพที่มีต่อความภาคภูมิใจในตนเองของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลวัดหนองม่วง อำเภอหนองม่วง จังหวัดลพบุรี.
ปริญญาบัตรศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ.

ประนิษฐา วรพุทธ. (2543). ผลของการใช้บทบาทสมมติเพื่อพัฒนาความเป็นตัวของตัวเองของเด็ก
วัยรุ่นในสถานสงเคราะห์เด็กหญิงภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จังหวัดอุดรธานี. วิทยานิพนธ์
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ผดุง อารยะวิญญู. (2544). เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
แว่นแก้ว.

_____. (2546). วิธีสอนเด็กเรียนยาก. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แว่นแก้ว.

- พลนุช พุ่มไสว. (2543). การศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่มีผลต่อความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง
ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการแนะแนวและให้คำปรึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- พัทธนันท์ ทองนราณ. (2550). ผลของการใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกดใน
ภาษาไทยของนักเรียนที่มีภาวะเสี่ยงต่อปัญหาทางการเรียนรู้. รายงานการศึกษาระยะ
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนการศึกษาพิเศษ
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- เพ็ญศิริ อิ่มอุดม. (2551). ผลของการประเมินตนเองด้านพฤติกรรมจริยธรรมที่มีต่อการเห็นคุณค่า
ในตนเองของนักเรียนระดับประถมศึกษา: การทดลองแบบสี่กลุ่มของโซโลมอน. วิทยานิพนธ์
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เฟนสเตอร์เฮม, เฮอร์เบิร์ต, บาเออร์, จีน. (2536) เทคนิคการสร้างความมั่นใจให้ตัวเอง: Don't Say
"Yes" When You Want to Say "No". (กิติมา อมรทัต, ผู้แปล). พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ:
ดอกหญ้า.
- มณฑนา นวลสิงห์. (2548). ผลของการใช้กิจกรรมวาดภาพประกอบการเล่านิทานที่มีต่อความคิด
สร้างสรรค์ และการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียน
บ้านหนองตากวย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากลนคร เขต 3. วิทยานิพนธ์ปริญญา
ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์.
- ยลศิริรัตน์ มาตผล. (2551). ผลของโปรแกรมการพัฒนาความภาคภูมิใจในตนเอง ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดจันทรสโมสร กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ปริญญา
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เยาวรัตน์ การพานิช. (2538). หลักการละครตะวันตกและละครสมัยใหม่. ขอนแก่น:
ภาควิชาภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- รัชมี โพนเมืองหล้า. (2543). การศึกษาการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กปัญญาเลิศที่มีผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนต่ำกว่าความสามารถที่แท้จริงจากการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์. ปริญญานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- โรส, แองจี, วิสส์, ลินน์. (2545). สนุกกับกิจกรรมส่งเสริมความเชื่อมั่นในตนเอง: สำหรับ
เด็กแรกเกิด ถึง 6 ขวบ: **Self-Esteem Activities: Giving Children from Birth to Six The Freedom to Grow.** (นฤมล หริจันทนะวงศ์และจารอนงค์ เรืองสุวรรณ, ผู้แปล). กรุงเทพฯ: แสบปีแฟมิลี่.
- ลักขณา สกุตทอง. (2550). การพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้โปรแกรมฝึกการคิดแบบโยนิโสมนสิการ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการแนะแนวและให้คำปรึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วรภรณ์ วัจนะพันธ์. (2542). การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์โดยใช้นาฏศิลป์และการละคร: **Human Resources Development of Human Resources via Drama and Thai Classical Dance.** ภูเก็ต: โปรแกรมวิชานาฏศิลป์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏภูเก็ต.
- วารี ธีระจิตร. (2545). การศึกษาสำหรับเด็กพิเศษ. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิมลศรี อุปรมัย (ผู้รวบรวม). (2526). นาฏกรรมและการละคร: หลักการบริหารและการจัดการแสดง. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: หอนอน.
- สรินทิพย์ รักษาสัตย์. (2528). การละครสำหรับเด็ก. ขอนแก่น: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ศรียา นิยมธรรม. (2546). การศึกษาพิเศษ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์พัฒนาศึกษา.
- _____. (2549). ปัญหายุ่งยากทางการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แว่นแก้ว.
- ศรีเรือน แก้วกังวาน. (2550). จิตวิทยาเด็กที่มีลักษณะพิเศษ. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์หมอชาวบ้าน.
- ศันสนีย์ ฉัตรคุปต์. (2544). ความบกพร่องในการเรียนรู้หรือแอลดี: ปัญหาการเรียนรู้ที่แก้ไขได้. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
- ศดโส พันธุ์มโกมล. (2538). ศิลปะของการแสดง (ละครสมัยใหม่). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมศักดิ์ กิจธนวัฒน์. (2547). การพัฒนาโปรแกรม 21 วัน ผู้การเห็นคุณค่าในตัวเองสำหรับวัยรุ่นวัยฉัย. อุตรธานี: สำนักวิจัยและบริการวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรธานี.

- สุนันทน์ จันทร์ทิพย์. [ม.ป.ป.]. ละครเพื่อการศึกษา. ขอนแก่น. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุพัตรา ทาวงศ์. (2551). ความภาคภูมิใจในตนเอง (Self-Esteem). ค้นเมื่อ 4 พฤษภาคม 2551, จาก <http://dllibrary.spu.ac.th:8080/dspace/handle/123456789/1041>.
- ศุภพิชชา ประสิทธิธัญกิจ และนาที เกิดอรุณ. (2548). การศึกษาสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้: **Education for Children with Learning Problems**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุวรรณีย์ พุทธิศรี และชัชวาล ศิลปะกิจ. (2541). การพัฒนาแบบสอบถาม The Five-Scale Test of Self-Esteem for Children ฉบับภาษาไทย [ฉบับอิเล็กทรอนิกส์]. วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย, 43(4), 358-67.
- อนุพงษ์ สุธรรมนิรันดร์, อุไรวรรณ แก่นจันทร์, ลักษณะ พงษ์ภุมมา และวัลลียา วุวรรณโชติ. (2544). ความภูมิใจแห่งตนและภาวะซึมเศร้าในวัยรุ่นที่ไ้ยาบ้า [ฉบับอิเล็กทรอนิกส์]. วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย, 46(1), 3-12.
- อรทัย รุติจันทร์. (2550). เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้. ค้นเมื่อ 5 กันยายน 2551, จาก school.obec.go.th/loecenter/bodchuam/b6.doc
- อังฉรา หาดฤกษ์. (2551). ระคมสมองช่วย 1 แสน ‘น.ร.แอลดี’ กลุ่มเด็กบกพร่องทางการเรียนรู้. **มติชน**. 31(10917), 27.
- Bradshaw, Pete. (1981). **The Management of Self-Esteem**. Englewood Cliffs. New Jersey: Prentice-Hall.
- Branden, N. (1981). **The Personality of Self-Esteem**. 15th ed. New York: Barton Book.
- Bruno, Frand J. (1984). **Adjustment and Personal Growth: Seven Pathway**. 2nd ed. New York: John Wiley and Sons.
- Chesner, Anna. (1995). **Dramatherapy for People with Learning Disabilities**. London and Bristol, Pennsylvania: Jessica Kingsley .
- Coopersmith, S. (1981). **SEI: Self-Esteem**. 2nd ed. California: Consulting Psychologists Press.
- _____. (1984). **Self-Esteem Inventories**. San Francisco: Consulting Psychologists Press.

- Eran. [n.d.]. **Dramatherapy Path** . Retrived December 20, 2009, from http://www.dramatherapy-path.com/site/detail/detail/detailDetail.asp?detail_id=1360367
- Erikson, E. H. (1963). **Childhood and society**. New York: W. W. Norton.
- Gorman, Jean Cheng. (1991). Understanding Children's Hearts and Minds: Emotional Functioning and learning Disabilities [Electronic version]. **Teaching Exceptional Children**, 31(3), 72-77.
- James, Wiliam. (1950). **The Principles of Psychology**. New York: Dover Publication.
- Johnson, Beena. (2005). Psychological Co morbidity in Children and Adolescents with Learning Disorders [Electronic version]. **Journal of Indian Association for Child and Adolescents Mental Health**, 1(1). Retrieved July 13,2008, from http://www.jiacam.org/0101/Jiacam_05_1_7.pdf
- Khera, S. (1998). **You can win**. Delhi: Macmillan.
- Lorr, M. & Wunderlich, R. A. (1986). Two Objective Measure of Self-Esteem. **Journal of Personality Assessment**, 50, 18-23.
- Maslow, Abraham Harold. (1970). **Motivation and personality**. New York: Happer & Row.
- Peck, M. (1985). Crisis intervention with chronically and acutely suicidal adolescents. In Peck M., Farberow H.L. Litman R.E. (Eds). **Youth Suicide**. New York: Springer.
- Pounsett, H., Parker, K, Hawtin, A. & Collins, S. (2006). Examination of the Changes That Take Place During An Art Therapy Intervention [Electronic version]. **International Journal of Art Therapy**, 11(2), 79-101.
- Rogers, Carl R. (1961). **On Becoming a Person: a Therapist's View of Psychotherapy**. Boston: Houghton Mifflin.
- Rourke, B.P. (1988). Socio-Emotional Disturbance in Learning Disabled Children. **Journal of Consulting and Clinical Psychology**, 56, 801-810.
- Sasse, C.R. (1978). **Person to Person**. Peoria, Illinois: Bennett Publishing.

Wieman, Carol J. (2001). **The Effects of Inclusionary Programs on The Self-Concept of**

Learning Disabled Students [Abstarct]. Masters of Science Degree. University of

Wisconsin -Stout. Retrived September 2, 2005, from <http://www.uwstout.edu/lib/thesis/>

2001 /2001wiemanc.pdf

Wikipedia. (2008). **Drama therapy**. Retrived September 2, 2005, from <http://en.wikipedia.org/>

wiki/Drama_therapy

Willcutt, E.G. & Pennington, B.F. (2000) Psychiatric Co-morbidity in Children and Adolescents

with Reading Disability. **Journal of Child Psychology and Psychiatry**, 41, 1039 – 1048.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แผนการจัดกิจกรรมละครบำบัด

แผนการใช้กิจกรรมละครบำบัด

วงจรที่ 1

- กลุ่มสัมพันธ์
- แผนที่ 1 มารู้จักกันเถอะ
- แผนที่ 2 ตำรวจตัวเอง
- แผนที่ 3 หน้าใหญ่ หน้าเล็ก หน้าหนู
- แผนที่ 4 เงาของฉัน
- แผนที่ 5 แปลงร่างเป็นผู้วิเศษ

วงจรที่ 2

- สร้างบทบาทหน้าที่
- แผนที่ 6 พื้นที่ของฉัน
- แผนที่ 7 ให้ยิ้ม ห้ามยิ้ม
- แผนที่ 8 รู้สึกมาก รู้สึกน้อย
- แผนที่ 9 โยนมันทิ้งไป
- แผนที่ 10 นกน้อยโฉบิน

วงจรที่ 3

- เสริมการเห็นคุณค่าในตนเอง
- แผนที่ 11 กบน้อยอยากมีเพื่อน
- แผนที่ 12 หมวกวิเศษ
- แผนที่ 13 หน้ากากคนเก่ง
- แผนที่ 14 ละครใบ้ประกอบเพลง
- แผนที่ 15 สมมติว่า...

แผนการจัดกิจกรรมละครบำบัด

กิจกรรมที่ 1 : มารู้จักกันเถอะ

สภาพการเรียนการสอน	
กลุ่มเป้าหมาย	นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
ความสามารถของผู้เรียน	นักเรียนมีความสามารถในการเคลื่อนไหว เข้าใจคำสั่งโดยทั่วไป แต่อาจมีระยะความสนใจในกิจกรรมสั้น หรืออาจเฉื่อยไม่ปฏิบัติตามกิจกรรมบางอย่างที่ตนไม่สนใจ หรือคิดว่าตนไม่สามารถทำได้สำเร็จ
สภาพแวดล้อม	1. ห้องสำหรับนักเรียน 1 กลุ่ม 2. เทียนหอม (มีอุปกรณ์ป้องกันอันตราย) ไม้ขีดไฟ หรือ โคมไฟ
กลวิธีการสอน	
รายวิชา	กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน
เรื่อง	มารู้จักกันเถอะ
ความคิดรวบยอด	<p>กิจกรรม เน้นแนว เป็นกิจกรรมส่งเสริมและพัฒนาความสามารถของผู้เรียนให้เหมาะสมตามความแตกต่างระหว่างบุคคล ช่วยผู้เรียนให้ค้นพบและพัฒนาศักยภาพของตน พร้อมทั้งเสริมสร้างทักษะชีวิต วุฒิภาวะทางอารมณ์ และการมีสัมพันธภาพที่ดีต่อบุคคลและสังคมทั่วไป</p> <p>กิจกรรมเน้นแนวจำแนกเป็น 4 กลุ่ม ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. กิจกรรมรู้จัก เข้าใจและเห็นคุณค่าในตนเองและผู้อื่น 2. กิจกรรมการแสวงหาและการใช้ข้อมูลสารสนเทศ 3. กิจกรรมการตัดสินใจและแก้ปัญหา 4. กิจกรรมการปรับตัวและดำรงชีวิต <p>มนุษย์ทุกคนต่างอยู่ร่วมกันเป็นสังคม และในการอยู่ร่วมกันนั้น บุคคลต้องเริ่มจากการททความรู้จักกัน และปรับตัวให้เข้ากันได้ การทำกิจกรรมที่มีจังหวะร่วมกันจะทำให้บุคคลต่างต้องปรับจังหวะของตนให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันให้ได้ นั่นคือการแสดงความพยายามที่จะปรับตัวให้เข้ากับสังคม</p>
ระยะเวลา	- 45 นาที ใช้เวลานอกเวลาเรียนจัดกิจกรรม

ผลการเรียนรู้	<ol style="list-style-type: none"> 1. ยินดีทำความรู้จักกับบุคคลที่แตกต่างจากตนเอง 2. สามารถปรับตัวให้เข้ากับผู้ร่วมกิจกรรมคนอื่นๆ ได้
จุดประสงค์การเรียนรู้	<ol style="list-style-type: none"> 1. มีทักษะกระบวนการการเรียนรู้แบบกลุ่ม ทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น ได้ โดยยอมรับกติกาของกลุ่ม 2. เข้าใจเรื่องของจังหวะ และลำดับ สามารถทำกิจกรรมได้โดยพร้อมเพรียงกับกลุ่ม
กิจกรรมการเรียนการสอน	
ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน	<ol style="list-style-type: none"> 1. ครูแนะนำตัวกับนักเรียนสั้นๆ และอธิบายว่าต่อจากนี้ไป ครูจะพาทำกิจกรรมที่สนุกสนาน ไม่มีการเปรียบเทียบความสามารถของนักเรียนว่าเก่งหรืออ่อนในด้านใด แต่สิ่งที่ครูต้องการคือการร่วมกิจกรรมอย่างกระตือรือร้น ไม่วอกแวก และไม่ต้องเกร็งหรือเครียด ให้นักเรียนทำตามสบาย 2. จากนั้นครูและนักเรียนตกลงกันว่า ครูจะจุดเทียน (หรือเปิดโคมไฟ) ให้นักเรียนนั่งล้อมวงเพื่อจ้องดูไฟ ในระยะห่างประมาณ 2 ฟุต เป็นเวลา 1 นาที ถ้าหากนักเรียนคนใดสามารถนั่งนิ่ง ไม่หันไปมองทางอื่น พุดคุย แหย่เพื่อน หรือยื่นมือมาจับเทียนหรือโคมไฟ นักเรียนก็จะ “ได้รับเกียรติ” ให้เป็นตัวแทนในการดับไฟ (เป็นข้อตกลงว่านักเรียนจะปฏิบัติเช่นนี้เสมอ เพื่อทำสมาธิก่อนดำเนินกิจกรรม และครูจะจดไว้ว่าแต่ละครั้งนักเรียนคนใดมีโอกาสเป็นตัวแทนมากที่สุด กระตุ้นให้เกิดความตั้งใจมากขึ้น)
ขั้นสอน	<p>ครูชี้แจงกับนักเรียนว่ากิจกรรมในครั้งนี้เป็นการท้าทายกันระหว่างครูและนักเรียน เนื่องจากบุคคลจะต้องทำความรู้จักและท้าทายซึ่งกันและกันก่อนตามมารยาทที่ดี แต่เนื่องจากต่อไปนี้นักเรียนกำลังจะร่วมกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน จึงควรทำการท้าทายด้วยกิจกรรมที่สนุกสนาน ในชื่อ “ตบตัก ปรบมือ ดัดนิ้ว เรียกชื่อ” ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูและนักเรียนนั่งเป็นวงกลม 2. ครูให้ทุกคนตบตักตนเอง 2 ครั้ง ปรบมือ 2 ครั้ง และดัดนิ้วมือซ้าย 1 ครั้ง มือขวา 1 ครั้ง เป็นจังหวะ

3. เมื่อสามารถทำเป็นจังหวะพร้อมเพรียงกัน ครูเพิ่มเติมโดยการให้เรียกชื่อตนเอง เมื่อคิดนิ้วมือซ้าย และเรียกชื่อคนที่นั่งถัดจากตน เมื่อคิดนิ้วมือขวา
4. ทั้งหมดคบคัก ปรบมือ และคิดนิ้วเป็นจังหวะ เพื่อให้แต่ละคนเรียกชื่อแนะนำตนเอง และ ชื่อคนที่อยู่ถัดไปทางขวา คนที่ถูกเรียกชื่อจะต้องทำตามคนแรกที่เรียกชื่อตนเอง เป็นจังหวะ และทำซ้ำอย่างนี้ จนกระทั่งทุกคนในวงได้แนะนำชื่อตนเอง (ครูเป็นคนเริ่มคั่นก่อนในครั้งแรก)
5. หากใคร ไม่สามารถเรียกชื่อเป็นจังหวะ หรืออาจลืมเรียกชื่อ ให้ทั้งหมดหยุดและเริ่มต้นใหม่
6. เมื่อครบวงแล้ว ให้ลองเร่งจังหวะ และเพิ่มกติกาว่า คิดนิ้วมือซ้ายเรียกชื่อตนเองเหมือนเดิม แต่เมื่อคิดนิ้วมือขวา ให้เรียกชื่อคนใดก็ได้ที่ไม่ใช่คนที่นั่งถัดไปจากตน นอกจากนั้น ทุกคนไม่ควรที่จะเรียกชื่อคนที่เพิ่งจะเรียกชื่อตนกลับ
7. เมื่อนักเรียนทำได้แล้ว ให้ลองเพิ่มความยากขึ้นไปอีก คือให้ทุกคนยืน และทำอย่างข้อที่ 6 เพียงแต่ นักเรียนต้องเคลื่อนไหวตัวมากขึ้น คือ ก้มลง ยึดแขน ไปตบหน้าตัก และเวลาคิดนิ้วต้องโยกซ้ายขวาไปตามมือที่คิดนิ้วด้วย
8. เมื่อนักเรียนทำกิจกรรมนี้ได้โดยไม่ติดขัดและมีความพร้อมเพรียงกันแล้ว ให้ครูปรบมือและกล่าวชมเชยกับนักเรียนที่สามารถร่วมกิจกรรมได้จนสำเร็จ

ขั้นสรุป
และ
ขั้นขยายผลการเรียนรู้

1. ครูสรุปความสำคัญของกิจกรรมให้นักเรียนฟัง ดังต่อไปนี้ กิจกรรมที่นักเรียนได้ทำในวันนี้ นอกจากจะเป็นการทำความรู้จักกันแล้ว ยังเป็นการฝึกทักษะเรื่องการทำกิจกรรมเข้าจังหวะ และการเรียงลำดับ ครูทราบว่านักเรียนต้องใช้ความสามารถและความอดทนอย่างมาก ซึ่งนักเรียนก็สามารถทำได้เป็นอย่างดี นักเรียนจะสังเกตได้ว่าการทำกิจกรรมนี้ยังต้องอาศัยความร่วมมือกันระหว่างนักเรียนทั้งหมดในกลุ่ม เมื่อเปรียบเทียบกับ การอยู่ร่วมกันในสังคมแล้ว นักเรียนก็ต้องปรับตัวและทำงานร่วมกับผู้อื่น
2. ครูตั้งคำถามกับนักเรียนว่า นักเรียนคิดว่านักเรียนสามารถอยู่ร่วมกัน

	<p>และประสานงานกับคนอื่นๆ เช่นที่ทำวันนี้ได้หรือไม่ (ถ้านักเรียนตอบว่า “ได้” ให้ครูชมเชยเพื่อเป็นการสร้างกำลังใจ แต่ถ้านักเรียนตอบว่า “ไม่” ไม่ตอบ หรือมีท่าทีลังเล ให้ครูช่วยกระตุ้นว่าในวันนี้นักเรียนทำได้ ต่อไปนักเรียนก็จะสามารถทำเรื่องที่ยากกว่านี้ได้อีก)</p> <p>3. ครูถอดและจับมือนักเรียนทีละคน พร้อมกับให้คำชมเชย เช่น “ขอบคุณที่ตั้งใจทำกิจกรรมนะคะ” หรือ “วันนี้ทำได้ดีมาก ครูจะรอหนูมาร่วมกิจกรรมคราวต่อไปนะคะ”</p>
<p>การประเมินผล</p>	
<p>การประเมินผล การจัดการเรียนรู้</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม มีใจจดจ่อ กล้าแสดงความคิดเห็น และแสดงออกอย่างเข้าใจเนื้อหาของกิจกรรม 2. นักเรียนมีแนวโน้มการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการแสดงออกในห้องเรียนตามแบบบันทึกพฤติกรรมในห้องเรียน

แผนการจัดกิจกรรมละครบำบัด

กิจกรรมที่ 2 : ตำรวจตัวเอง

สภาพการเรียนรู้การสอน	
กลุ่มเป้าหมาย	นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
ความสามารถของผู้เรียน	นักเรียนมีความสามารถในการเคลื่อนไหว เข้าใจคำสั่ง โดยทั่วไป แต่อาจมีระยะความสนใจในกิจกรรมสั้น หรืออาจเล็งงไม่ปฏิบัติตามกิจกรรมบางอย่างที่ตนไม่สนใจ หรือคิดว่าตนไม่สามารถทำได้สำเร็จ
สภาพแวดล้อม	<ol style="list-style-type: none"> 1. ห้องสำหรับนักเรียน 1 กลุ่ม 2. เทียนหอม (มีอุปกรณ์ป้องกันอันตราย) ไม่ใช้ไฟ หรือ โคมไฟ 3. กระจกเงา
กลวิธีการสอน	
รายวิชา	กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน
เรื่อง	ตำรวจตัวเอง
ความคิดรวบยอด	บุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองเป็นผู้ที่มีความเข้าใจในตนเอง ทั้งทางด้านกายภาพ และทางด้านสภาพจิตใจ การรู้จักตนเองจะช่วยให้บุคคลรู้จักเด่น-จุดด้อย เพื่อเลือกใช้ส่วนที่ดีของตนในการดำรงชีวิตอย่างมีความสุข นอกจากนี้การรู้จักผู้อื่นก็มีประโยชน์เช่นกัน ไม่ใช่เพื่อให้เกิดเปรียบเทียบแล้วหมกมัวกำลังใจ แต่เป็นการช่วยให้บุคคลที่มีความบกพร่องบางอย่างได้เข้าใจว่าคนทุกคนต่างก็มีความไม่เท่าเทียม บางสิ่งอาจเหมือนกัน แต่บางสิ่งอาจแตกต่าง ความสามารถบางอย่างบุคคลที่มีความบกพร่องอาจทำได้ดีกว่าบุคคลก็ได้ นั่นเป็นการสร้างกำลังใจและความเชื่อมั่นในตนเองให้บุคคลได้อีกทางหนึ่ง
ระยะเวลา	- 45 นาที ใช้เวลานอกเวลาเรียนจัดกิจกรรม
ผลการเรียนรู้	<ol style="list-style-type: none"> 1. เรียนรู้และเข้าใจลักษณะที่ดี-ด้อยทางกายภาพของตนเอง 2. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตนเองและผู้อื่นได้ พร้อมทั้งยอมรับในความต่างนั้น
จุดประสงค์การเรียนรู้	1. มีทักษะกระบวนการการเรียนรู้แบบกลุ่ม ทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่นได้

	<p>โดยยอมรับกติกาของกลุ่ม</p> <p>2. ตอบคำถาม แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง และเปรียบเทียบลักษณะที่เหมือนหรือแตกต่างของตนเองและผู้อื่น ได้เปรียบกับกลุ่ม</p>
กิจกรรมการเรียนรู้การสอน	
ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน	<ol style="list-style-type: none"> 1. ครูและนักเรียนตกลงกันว่า ครูจะจุดเทียน (หรือเปิดคอมพิวเตอร์) ให้ นักเรียนนั่งล้อมวงเพื่อจ้องดูไฟ ในระยะห่างประมาณ 2 ฟุต เป็นเวลา 1 นาที ถ้าหากนักเรียนคนใดสามารถนั่งนิ่ง ไม่หันไปมองทางอื่น พุคคุย แหย่เพื่อน หรือยื่นมือมาจับเทียนหรือคอมพิวเตอร์ นักเรียนก็จะ “ได้รับเกียรติ” ให้เป็นตัวแทนในการดับไฟ 2. ครูกระตุ้นให้เกิดความสนใจในการทำกิจกรรม ด้วยการนำกระจกเงามาแสดง และถามให้นักเรียนช่วยกันตอบว่า ครึ่งนี้ ครู นำกระจกมาในกิจกรรมนี้เพราะเหตุใด คำตอบก็คือ นำมาใช้ในการส่องดูตัวเอง
ขั้นสอน	<ol style="list-style-type: none"> 1. ครูอธิบายให้นักเรียนเข้าใจว่ากิจกรรมครั้งที่แล้วเป็นการรู้จักกันระหว่างบุคคล แต่นอกจากจะรู้จักคนอื่นแล้ว นักเรียนควรจะต้องรู้จักตัวเองด้วย 2. ครูตั้งคำถามเพื่อกระตุ้นให้เกิดการสำรวจตนเอง คำถาม “นักเรียนคิดว่ารู้จักตัวเองมากพอหรือไม่” 3. ให้นักเรียนชูมือขวาชูขึ้น แล้วยื่นมาข้างหน้า จากนั้นให้ใช้นิ้วโป้งกับนิ้วชี้มือซ้ายทาบทาเพื่อวัดขนาดของนิ้ว แล้วให้นักเรียนตอบคำถามของครู คำถาม “แขนขวาของนักเรียนมีความยาวเท่าใด” 4. จากนั้นให้นักเรียนสลับไปวัดแขนซ้ายของตนเอง แล้วตอบคำถามของครู คำถาม “แขนทั้งสองข้างของนักเรียนยาวเท่ากันหรือไม่” “แขนข้างที่ยาวมีประโยชน์อย่างไร และแขนข้างที่สั้นกว่ามีประโยชน์อย่างไร” 5. ครูให้นักเรียนทำการสำรวจใบหน้าของตนเอง โดยการให้นักเรียนยิ้มกว้างๆ ใส่หน้ากระจก แล้วนับจำนวนฟันที่มองเห็นเมื่อยิ้ม และตั้งคำถามให้นักเรียนตอบ

	<p>คำถาม “นักเรียนมองเห็นฟันจำนวนกี่ซี่ เมื่อยิ้มกว้างที่สุด”</p> <p>“ฟันของนักเรียนเรียงเป็นระเบียบหรือไม่”</p> <p>“ฟันที่มีขนาดแตกต่างกันแต่ละซี่มีประโยชน์อย่างไร”</p> <p>6. ครูให้นักเรียนเปลี่ยนที่สำรวจมาเป็นทีนี้ว่าทั้งสิบของคน โดยให้นักเรียนนั่งเหยียดขา ดูนิ้วเท้า แล้วให้ตอบคำถามของครู</p> <p>คำถาม “เท้าของนักเรียนสะอาดหรือไม่”</p> <p>“เพราะเหตุใดเท้าจึงสะอาด”</p> <p>“เพราะเหตุใดเท้าจึงสกปรก”</p> <p>7. ครูให้เวลานักเรียน 5 นาที ในการพูดคุย และเปรียบเทียบกันว่าใครมีส่วนใดที่เหมือนกัน และแตกต่างกัน</p> <p>8. เมื่อนักเรียนสำรวจตนเองและร่วมอภิปรายในคำถามต่างๆ แล้วครูให้นักเรียนบอกว่าชอบส่วนใดในตนเอง และชอบส่วนใดในตัวเพื่อน (ครูเลือกมาหนึ่งคน) เป็นส่วนที่เหมือนกัน หรือแตกต่างกันกับตน เพราะเหตุใดจึงชอบ</p> <p>(ในขั้นตอนนี้หากนักเรียนมีจำนวนไม่เกิน 5 คน ให้ถามทุกคน แต่ถ้ามีจำนวนมาก ให้ครูสุ่มเลือกขึ้นมาถาม)</p>
<p>ขั้นสรุป และ ขั้นขยายผลการเรียนรู้</p>	<p>1. ครูสรุปความสำคัญของกิจกรรมให้นักเรียนฟัง ดังต่อไปนี้</p> <p>วันนี้ นักเรียน ได้รู้จักร่างกายของตนเอง รู้จักเพื่อน และความเหมือน-ความแตกต่างของแต่ละบุคคล แต่เพียงส่วนต่างๆ ในร่างกายตนเองก็ยังมี ความไม่เท่ากัน และในความไม่เท่ากันนั้นต่างก็มีข้อดีข้อเสียของตนเอง เมื่อเปรียบเทียบเป็นมนุษย์ก็คือคนทุกคนในสังคมต่างก็มีส่วนเหมือนและแตกต่างกัน แต่อย่างไรก็ตาม คนทุกคนก็อยู่ร่วมกัน ทำงานประสานกัน และมีคุณค่าหน้าที่ในตนเอง การรู้จักตนเองทำให้นักเรียนรู้ว่าส่วนต่างๆ ของร่างกายทำอะไรได้บ้าง และการรู้จักเพื่อนคนอื่นๆ ก็ทำให้รู้ว่าเพื่อนทำอะไรได้บ้าง นักเรียนมีส่วนใดที่ทำได้น้อยกว่าเพื่อน เท่าเพื่อน หรือมากกว่าเพื่อน เมื่อรู้แล้วว่าตัวนักเรียนเป็นเพียงหนึ่งคนบนโลกใบนี้ที่ไม่เหมือนใครและไม่มีใครเหมือน ก็ควรหันมาใส่ใจ รักตนเองให้มากๆ และใช้ร่างกายที่มีความสามารถนี้ทำประโยชน์ให้แก่ตนเองและผู้อื่น</p>

	<ol style="list-style-type: none"> 2. จากนั้นครูให้นักเรียนแสดงความรักแก่ตนเองด้วยการกอดตนเอง และให้นักเรียนแสดงความรักด้วยการกอด หรือจับมือกันและกัน 3. ครูกอดและจับมือนักเรียนทีละคน พร้อมกับให้คำชมเชย เช่น “ขอบคุณที่ตั้งใจทำกิจกรรมนะคะ” หรือ “วันนี้ทำได้ดีมาก ครูจะรออนุมาร่วมกิจกรรมคราวต่อไปนะคะ”
การประเมินผล	
<p style="text-align: center;">การประเมินผล การจัดการเรียนรู้</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม มีใจจดจ่อ กล้าแสดงความคิดเห็น และแสดงออกอย่างเข้าใจเนื้อหาของกิจกรรม 2. นักเรียนมีแนวโน้มการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการแสดงออกในห้องเรียนตามแบบบันทึกพฤติกรรมในห้องเรียน

แผนการจัดกิจกรรมละครบำบัด
กิจกรรมที่ 3 : หน้าใหญ่ หน้าเล็ก หน้าหนู

สภาพการเรียนรู้การสอน

กลุ่มเป้าหมาย	นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
ความสามารถของผู้เรียน	นักเรียนมีความสามารถในการเคลื่อนไหว เข้าใจคำสั่งโดยทั่วไป แต่อาจมีระยะความสนใจในกิจกรรมสั้น หรืออาจเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามกิจกรรมบางอย่างที่ตนไม่สนใจ หรือคิดว่าตนไม่สามารถทำได้สำเร็จ
สภาพแวดล้อม	1. ห้องสำหรับนักเรียน 1 กลุ่ม 2. เทียนหอม (มีอุปกรณ์ป้องกันอันตราย) ไม้ขีดไฟ หรือ โคมไฟ
กลวิธีการสอน	
รายวิชา	กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน
เรื่อง	มารู้จักกันเถอะ
ความคิดรวบยอด	การฝึกทักษะในกิจกรรมนี้ เพื่อให้นักเรียนรู้จักวิธีฝึกจินตนาการของตนเองเพื่อเปรียบเทียบให้เกิดความเข้าใจถึงอารมณ์ภายในของมนุษย์ที่สามารถแสดงออกได้ในระดับต่างๆ น้อยหรือมาก ทั้งนี้บุคคลที่เข้าใจว่าการแสดงสีหน้าในระดับมากน้อยแตกต่างกันไปตามสภาวะอารมณ์ของตนเอง โดยให้เหมาะสมกับสถานการณ์ใด นั่นเป็นบุคคลที่รู้จักการปรับตัวเข้ากับสังคม
ระยะเวลา	- 45 นาที ใช้เวลานอกเวลาเรียนจัดกิจกรรม
ผลการเรียนรู้	1. ให้ความร่วมมือ สามารถปรับตัวให้เข้ากับผู้ร่วมกิจกรรมคนอื่นๆ ได้ สามารถปรับตัวให้เข้ากับผู้ร่วมกิจกรรมคนอื่นๆ ได้ 2. มีความเข้าใจในทักษะการแสดงออก และถ่ายทอดจินตนาการออกมาเป็นการแสดงได้ดี 3. คิดอภิปรายเปรียบเทียบสัญลักษณ์ในการแสดง ออกมาเป็น สิ่งที่เกิดขึ้นในสังคมความเป็นจริง
จุดประสงค์การเรียนรู้	1. สามารถแสดงออกทางสีหน้าสื่ออารมณ์และความรู้สึก ใช้จินตนาการตนเองให้เกิดความเข้าใจได้อย่างชัดเจนว่าใบหน้าของ

	<p>คน กำลังหดเล็กลง หรือขยายใหญ่ขึ้น</p> <p>2. เปรียบเทียบสัญลักษณ์ที่ครูนำมายกตัวอย่าง กับความเป็นจริงในสังคมได้</p>
<p>กิจกรรมการเรียนรู้การสอน</p>	
<p>ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน</p>	<p>1. ครูและนักเรียนตกลงกันว่า ครูจะจุดเทียน (หรือเปิด โคมไฟ) ให้ นักเรียนนั่งล้อมวงเพื่อจ้องดูไฟ ในระยะห่างประมาณ 2 ฟุต เป็นเวลา 1 นาที ถ้าหากนักเรียนคนใดสามารถนั่งนิ่ง ไม่หันไปมองทางอื่น พุดคุย แหย่เพื่อน หรือยื่นมือมาจับเทียนหรือโคมไฟ นักเรียนก็จะ “ได้รับเกียรติ” ให้เป็นตัวแทนในการดับไฟ</p>
<p>ขั้นสอน</p>	<p>ครูชี้แจงนักเรียนว่ากิจกรรมนี้เป็นการแสดงอารมณ์ความรู้สึกของคนให้ผู้อื่นเห็นชัดเจนน้อยหรือมาก เพื่อให้สีหน้าช่วยส่งสารและขยายให้ผู้รับสารเกิดความเข้าใจมากขึ้น เนื่องจากสีหน้าเป็นอวัจนภาษาอย่างหนึ่ง การแสดงออกทางสีหน้าสามารถบ่งบอกและแสดงถึงอารมณ์ความรู้สึกที่มีอยู่ในขณะนั้นได้ชัดเจน</p> <p>1. ครูตั้งคำถามเพื่อกระตุ้นให้เกิดการสำรวจตนเอง</p> <p>คำถาม “นักเรียนคิดว่าแม่หมีแพนด้ากับลูกหมีแพนด้า ใครหน้าใหญ่กว่ากัน”</p> <p>2. ให้นักเรียนร่วมตอบคำถาม นักเรียนตอบว่าแม่หมีแพนด้ามีหน้าใหญ่กว่า จากนั้นคุณครูกำหนดคำสั่งให้นักเรียนทำหน้าใหญ่เหมือนแม่หมีแพนด้า</p> <p>คำถาม “ไหนลองทำหน้าใหญ่ๆ ให้คุณครูดูได้ไหมว่าแม่หมีแพนด้าจะหน้าใหญ่มากแค่ไหน”</p> <p>3. จากนั้นให้นักเรียนพยายามทำหน้าให้ใหญ่ที่สุดเท่าที่จะทำได้</p> <p>คำถาม “คราวนี้ลองทำหน้าเล็กๆ ให้คุณครูดูได้ไหมว่าลูกหมีแพนด้าตัวน้อยๆจะหน้าเล็กแค่ไหน”</p> <p>4. ให้นักเรียนย่อหน้าตัวเองให้เล็กที่สุดเท่าที่จะทำได้</p> <p>คำถาม “ใครเคยเห็นสิงโตบ้าง”</p> <p>“สิงโตเจ้าป่าหัวโตไหม หน้าใหญ่ไหม”</p> <p>“นักเรียนลองทำหน้าใหญ่ๆ ให้คุณครูดูซิว่าสิงโตเจ้าป่าจะหน้าใหญ่แค่ไหน”</p>

	<ol style="list-style-type: none"> 5. ให้นักเรียนทำหน้าใหญ่เหมือนสิงโต แล้วเปลี่ยนให้ทำหน้าเล็กๆ คำถาม “แล้วมดละ มดตัวน้อยๆหน้าใหญ่หรือน้ำเล็ก” “มดกับสิงโตใครหน้าเล็กกว่ากัน” “ลองทำหน้าเล็กให้คุณครูดูได้ไหมคะว่าเจ้ามดตัวน้อยจะหน้าเล็กแค่ไหน” 6. ให้นักเรียนฝึกทำหน้าเล็กเหมือนมด และให้สลับทำหน้าใหญ่หน้าเล็ก 7. จากนั้นครูให้นักเรียนยืนล้อมเป็นวงกลม เพื่อทำการแข่งขันกัน ยืด-หดใบหน้า โดย เมื่อครูบอกว่า “หน้าใหญ่” ให้นักเรียนจินตนาการ และแสดงท่าเหมือนอวัยวะทุกส่วนบนใบหน้าขยายได้ ยิ่งบอกว่า “หน้าใหญ่มากขึ้น” ก็ยิ่งต้องแสดงท่าทางมากขึ้น ในทางกลับกันถ้าครูบอกว่า “หน้าเล็ก” ก็ให้นักเรียนจินตนาการ และแสดงท่าเหมือนอวัยวะทุกส่วนหดเล็ก และเมื่อครูบอกว่า “หน้าหนู” ก็ให้นักเรียนทำหน้าปากคิของคน 8. กิจกรรมการแข่งขันนี้ไม่มีรางวัลให้ แต่ถ้าหากเล่นกันด้วยความเร็วและต่อเนื่อง จะช่วยให้นักเรียนเกิดความเพลิดเพลิน และรางวัลสำหรับผู้ที่ได้แสดงได้โดยไม่สับสนจะเป็นคำชมเชยพิเศษ
<p style="text-align: center;">ขั้นสรุป และ ขั้นขยายผลการเรียนรู้</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. ครูสรุปความสำคัญของกิจกรรมให้นักเรียนฟัง ดังต่อไปนี้ วันนี้นักเรียนได้รู้วิธีการแสดงหน้าใหญ่หน้าเล็ก เพื่อเป็นอวัยวะช่วยในการสื่อสารให้เกิดความเข้าใจที่ชัดเจนมากขึ้น ตัวใหญ่ๆเช่นสิงโตนั้นเป็นสัญลักษณ์ของการแสดงอารมณ์และความรู้สึกที่เห็นได้ชัดเจน ส่วนมดแสดงอารมณ์และความรู้สึกให้เห็นได้น้อยกว่า ในการสื่อสารของมนุษย์ก็เช่นกัน ในบางครั้ง เพียงคำพูดหรือน้ำเสียงก็สามารถสื่อสารได้เพียงบางส่วน แต่สีหน้านั้นสามารถช่วยสื่อให้เกิดความเข้าใจในสารที่ส่งไปอย่างชัดเจน ทำให้ผู้ที่เราคิดต่อสื่อสารด้วยสามารถรับรู้ได้กระจ่างชัดถึงความต้องการของเรา 2. ครูให้นักเรียนช่วยอภิปรายต่อว่า การแสดงออกทางสีหน้า มีผล

	<p>อย่างไรในสถานการณ์ต่างๆ ครูอาจช่วยยกตัวอย่างประกอบ เพื่อให้ นักเรียนสามารถอธิบายความคิดของตน ได้ดีขึ้น เช่น “ถ้าเผอิญว่านักเรียนอยู่ในห้องสมุด ได้รับของขวัญที่ นักเรียนชอบ นักเรียนอยากกล่าวขอบคุณเขา แต่เขายืนอยู่ไกล นักเรียนจะตะ โคนบอกก็ได้ ต้องแสดงสีหน้าระดับไหนเขา จึงจะรู้คะ” เป็นต้น (กระตุ้นให้นักเรียนคิดต่อกิจกรรมที่ทำ ให้มากที่สุด)</p> <p>3. ครูกอดและจับมือนักเรียนทีละคน พร้อมกับให้คำชมเชย เช่น “ขอบคุณที่ตั้งใจทำกิจกรรมนะคะ” หรือ “วันนี้ทำได้ดีมาก ครู จะรออนุมาร่วมกิจกรรมคราวต่อไปนะคะ”</p>
<p>การประเมินผล</p>	
<p>การประเมินผล การจัดการเรียนรู้</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม มีใจจดจ่อ กล่าวแสดง ความคิดเห็น และแสดงออกอย่างเข้าใจเนื้อหาของกิจกรรม 2. นักเรียนมีแนวโน้มการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการแสดงออกใน ห้องเรียนตามแบบบันทึกพฤติกรรมในห้องเรียน 3. นักเรียนเข้าใจวิธีการแสดงอวัจนภาษาทางสีหน้า และสามารถตอบ ได้ว่าควรแสดงสีนาระดับใดจึงจะเหมาะสมกับกาลเทศะ

แผนการจัดกิจกรรมละครบำบัด

กิจกรรมที่ 4 : เงาของฉัน

สภาพการเรียนรู้การสอน	
กลุ่มเป้าหมาย	นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
ความสามารถของผู้เรียน	นักเรียนมีความสามารถในการเคลื่อนไหว เข้าใจคำสั่ง โดยทั่วไป แต่อาจมีระยะความสนใจในกิจกรรมสั้น หรืออาจเล็งไม่ปฏิบัติตามกิจกรรมบางอย่างที่ตนไม่สนใจ หรือคิดว่าตนไม่สามารถทำได้สำเร็จ
สภาพแวดล้อม	1. ห้องกระจกสำหรับนักเรียน 1 กลุ่ม 2. เทียนหอม (มีอุปกรณ์ป้องกันอันตราย) ไม่ใช้ไฟ หรือ โคมไฟ
กลวิธีการสอน	
รายวิชา	กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน
เรื่อง	เงาของฉัน
ความคิดรวบยอด	มนุษย์ทุกคนต่างมีความสามารถที่ไม่เท่ากัน แม้ว่าจะคล้ายคลึงกันมากเท่าใด แต่ถ้าหากไม่ใช้บุคคลเดียวกัน ก็ไม่สามารถปฏิบัติทุกสิ่งได้เท่ากัน เช่นเดียวกับสังคมการศึกษา นักเรียนแต่ละคนต่างก็มีความสามารถไม่เท่ากัน นักเรียนควรจะเข้าใจในเรื่องนี้ เพื่อไม่ให้เกิดภาวะกดดันเนื่องจากไม่สามารถเรียน หรือทำกิจกรรมบางอย่างได้ไม่เท่าเพื่อน แต่หากต้องการประสบความสำเร็จในเรื่องใดๆแล้ว นักเรียนก็ควรใช้เวลาในการฝึกฝน เพื่อให้ทำได้อย่างใกล้เคียงที่สุด หรือตรงกับความต้องการของตน
ระยะเวลา	- 45 นาที ใช้เวลานอกเวลาเรียนจัดกิจกรรม
ผลการเรียนรู้	<ol style="list-style-type: none"> 1. มีความเข้าใจในทักษะการแสดงออก อารมณ์ความรู้สึก โดยการใช้อวัยวะภาษาคือใช้ร่างกาย สีหน้า ให้เกิดความเข้าใจอย่างเป็นสากล 2. มีความอดทนในการแสดงท่าทางเลียนแบบให้พร้อมเพรียง โดยไม่ล้มเลิก 3. เข้าใจ และ คิดเชื่อมโยงการแสดงออกที่ไม่เท่ากันของบุคคลที่มี

	ความแตกต่างกัน กับ ความสามารถทางการศึกษาของบุคคลได้
จุดประสงค์การเรียนรู้	<ol style="list-style-type: none"> 1. กระบวนการการเรียนรู้แบบกลุ่ม ทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่นได้ โดยยอมรับกติกาของกลุ่ม 2. สามารถแสดงอารมณ์และความรู้สึกผ่านสีหน้า ท่าทางและร่างกาย ประสานกันได้ดี 3. เข้าใจและอธิบายได้ถึงความเหมือนและความแตกต่างระหว่างบุคคลได้
กิจกรรมการเรียนการสอน	
ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน	<ol style="list-style-type: none"> 1. ครูและนักเรียนตกลงกันว่า ครูจะจุดเทียน (หรือเปิดโคมไฟ) ให้ นักเรียนนั่งล้อมวงเพื่อจ้องดูไฟ ในระยะห่างประมาณ 2 ฟุต เป็นเวลา 1 นาที ถ้าหากนักเรียนคนใดสามารถนั่งนิ่ง ไม่หันไปมองทางอื่น พูดคุย แหย่เพื่อน หรือยื่นมือมาจับเทียนหรือโคมไฟ นักเรียนก็จะ “ได้รับเกียรติ” ให้เป็นตัวแทนในการดับไฟ
ขั้นสอน	<p>ครูอธิบายให้นักเรียนเข้าใจว่ากิจกรรมข้างต้นเป็นการแสดงออกซึ่งอารมณ์ความรู้สึกและกิริยาท่าทางต่างๆของบุคคล ซึ่งมนุษย์มีการสื่อความรู้สึกภายในผ่านร่างกายอย่างเป็นสากล เพื่อให้ผู้รับสารเกิดความเข้าใจชัดเจน</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูตั้งคำถามเพื่อกระตุ้น คำถาม “นักเรียนเคยส่องกระจกเงาไหม” 2. เมื่อนักเรียนตอบว่ารู้จัก คุณครูโยนให้เกิดความน่าสนใจด้วยการตั้งคำถาม คำถาม “ถ้าเราหัวเราะใส่กระจกเงา กระจกเงาจะร้องไห้ไหม” 3. นักเรียนตอบว่าไม่ คุณครูให้ข้อมูลว่า กระจกเงาเป็นสิ่งของที่วิเศษมาก เพราะมันสามารถลอกเลียนกิริยาอาการ ท่าทางที่เราแสดงอารมณ์ความรู้สึก คำถาม “กระจกเงามีแขนมีขา มีหัวมีตัวไหม” “กระจกเงาเป็นแค่วัตถุแผ่นบางๆที่วางไว้เฉยๆ แต่มีความมหัศจรรย์มาก เขาสามารถทำตามเราได้ทุกอย่าง เขาเก่งมากเลย

	<p>ใช้ใหม่ แล้วนักเรียนคิดว่านักเรียนจะเก่งสู้กระจกเงาได้ไหม คั้งนั้น นักเรียนทุกคนต้องลอกเลียนท่าทางของเพื่อนให้เหมือน ที่กระจกเงาเขาทำได้”</p> <ol style="list-style-type: none"> 4. คุณครูให้นักเรียนหนึ่งคนอาสาออกมาเป็นตัวแทนในการ อธิบายวิธีแสดงเป็นกระจกเงา โดยให้นักเรียนเป็นคนส่อง กระจก ครูแสดงเป็นเงา (ให้ตกลงกันก่อนว่านักเรียนควรเริ่ม จากการขยับช้าๆ เพื่อให้เกิดความพร้อมกันก่อนที่จะมีท่าทาง การเคลื่อนไหวที่เร็วขึ้น) 5. จากนั้นครูให้นักเรียนสองคนมายืนหันหน้าเข้าหากัน โดย กำหนดให้นักเรียนคนหนึ่งเป็นบุคคลส่วนอีกคนหนึ่งเป็น กระจกเงา ให้นักเรียนที่เป็นกระจกเงาทำท่าทางเลียนแบบกิริยา ท่าทางและการแสดงออกซึ่งอารมณ์ความรู้สึกของนักเรียนที่ เป็นบุคคล โดยครูย้ำว่าเวลาคนเราต้องกระจก สายตาผู้ต้อง กระจกกับเงาจะต้องประสานกัน ดังนั้น เงาจะมองเหม่อไปทีอื่น ไม่ได้ 6. ให้นักเรียนคนอื่นๆมีส่วนร่วมด้วยการปรบมือและแสดงความ คิดเห็นว่าเพื่อนทำได้ดีแล้วหรือไม่ แล้วให้นักเรียนทุกคนจับคู่ กันทำกิจกรรมนี้ โดยคุณครูคอยดู และมีรางวัลให้สำหรับคู่ที่ ตั้งใจทำได้ดี และให้นักเรียนลงความเห็นว่าคู่ไหนทำได้ดีที่สุด
<p>ขั้นสรุป และ ขยายผลการเรียนรู้</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. ครูให้นักเรียนแสดงความรู้สึกถึงการเป็นเงาในกระจกของคน อื่น ว่า การทำให้พร้อมเพรียงกันยากหรือไม่ เพราะเหตุใด การ แสดงให้พร้อมเพรียงต้องอาศัยสิ่งใด และเมื่อเปรียบเทียบการ แสดงเป็นความสามารถทางการเรียน นักเรียนคิดว่าคนเรามี ความสามารถเท่ากันหรือไม่ และพัฒนาได้หรือไม่ (ครูเปิด โอกาสให้นักเรียนปรึกษากันเพื่อช่วยหาคำตอบ) 2. จากนั้นครู สรุปความสำคัญของกิจกรรมให้นักเรียนฟัง ดังต่อไปนี้ วันนี้นักเรียนได้เรียนรู้การแสดงออกทางอารมณ์ความรู้สึกผ่าน สีหน้าท่าทาง และได้เรียนรู้ว่าบุคลิกภาพและการแสดงออกของ แต่ละคนนั้นอาจจะมีคล้ายคลึงและแตกต่างกัน บางท่าทางก็

	<p>ทำพร้อมกันได้ บางท่าทางก็ทำไม่ได้ ซึ่งเปรียบกับการเรียนในห้องเรียนก็เช่นกัน บางกิจกรรม หรือบางวิชานักเรียน A อาจทำได้ดีกว่านักเรียน C แต่ไม่ใช่ นักเรียน C จะไม่มีความสามารถใดๆเลย เพราะฉะนั้น นักเรียนทุกคนมีความสามารถ และทุกคนไม่ได้เป็นเงาของผู้ใด จึงดำเนินชีวิตไปตามระดับที่ตนเองพึงพอใจ แต่ถ้าเมื่อใดนักเรียนประเมินตนเองแล้วพบว่านักเรียนสามารถทำบางสิ่งได้เท่าเทียมทันเพื่อน ก็ให้ลองทำเพื่อพัฒนาให้ความสามารถของตนสูงขึ้นอีก</p> <p>3. ครูถอดและจับมือนักเรียนทีละคน พร้อมกับให้คำชมเชย เช่น “ขอบคุณที่ตั้งใจทำกิจกรรมนะคะ” หรือ “วันนี้ทำได้ดีมาก ครูจะรออนุมาร่วมกิจกรรมคราวต่อไปนะคะ”</p>
<p>การประเมินผล</p>	
<p>การประเมินผล การจัดการเรียนรู้</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม มีใจจดจ่อ กล้าแสดงความคิดเห็น และแสดงออกอย่างเข้าใจเนื้อหาของกิจกรรม 2. นักเรียนมีแนวโน้มการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการแสดงออกในห้องเรียนตามแบบบันทึกพฤติกรรมในห้องเรียน 3. นักเรียนเข้าใจวิธีการแสดง และสามารถอภิปรายผลการดำเนินกิจกรรมการแสดงได้

แผนการจัดกิจกรรมละครบำบัด
กิจกรรมที่ 5 : แปลงร่างเป็นผู้วิเศษ

สภาพการเรียนรู้การสอน	
กลุ่มเป้าหมาย	นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
ความสามารถของผู้เรียน	นักเรียนมีความสามารถในการเคลื่อนไหว เข้าใจคำสั่ง โดยทั่วไป แต่อาจมีระยะความสนใจในกิจกรรมสั้น หรืออาจเล็งงไม่ปฏิบัติตามกิจกรรมบางอย่างที่คนไม่สนใจ หรือคิดว่าคนไม่สามารถทำได้สำเร็จ
สภาพแวดล้อม	<ol style="list-style-type: none"> 1. ห้องกระจกสำหรับนักเรียน 1 กลุ่ม 2. เทียนหอม (มีอุปกรณ์ป้องกันอันตราย) ไม่มีขีดไฟ หรือ โคมไฟ 3. วิทยุ / เครื่องเสียง 4. เทป / ซีดีเพลง คนตรีบรรเลงจังหวะช้า 5. คทา และ หมวกผู้วิเศษ
กลวิธีการสอน	
รายวิชา	กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน
เรื่อง	แปลงร่างเป็นผู้วิเศษ
ความคิดรวบยอด	นักเรียนที่มีความบกพร่องมักต้องเผชิญกับปัญหาต่างๆทั้งจากความบกพร่องของตนเอง และจากสภาพแวดล้อม นักเรียนจึงควรมีวิธีการจัดการกับปัญหาเหล่านั้นอย่างถูกต้องและเหมาะสม โดยลำดับแรกควรเริ่มต้นที่การควบคุมตนเอง และเข้าใจว่าเหตุการณ์ที่ทำให้คนรู้สึกเป็นทุกข์ นอกจากนี้นักเรียนควรมีความคิดในการแก้ปัญหาไม่ว่าจะเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับตน หรือปัญหาที่เกิดจากผู้อื่น การที่นักเรียนได้มีประสบการณ์ในการช่วยเหลือผู้อื่นจะทำให้นักเรียนเกิดการเห็นคุณค่าในตนเองสูงขึ้น พร้อมกับมีประสบการณ์ในการแก้ปัญหาที่จะนำไปเทียบเคียงกับปัญหาของตนได้
ระยะเวลา	- 45 นาที ใช้เวลานอกเวลาเรียนจัดกิจกรรม
ผลการเรียนรู้	<ol style="list-style-type: none"> 1. เข้าใจและสามารถบอกได้ว่าความสุขและความทุกข์ของตนเกิดจากอะไร

	<ol style="list-style-type: none"> 2. อดทนรับฟังปัญหาของผู้อื่นได้ 3. สามารถคิดวิธีการจัดการกับปัญหาของผู้อื่นได้อย่างเหมาะสม
จุดประสงค์การเรียนรู้	<ol style="list-style-type: none"> 1. สามารถทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่นได้ โดยยอมรับกติกาของกลุ่ม 2. เล่าแสดงความรู้สึกร่วมเกี่ยวกับสิ่งที่ทำให้คนมีความสุขและความทุกข์ได้ 3. มีสมาธิและรับฟังเพื่อนเล่าเรื่องของตนได้ 4. สามารถแสดงความคิดเห็นในเชิงแก้ปัญหาได้
กิจกรรมการเรียนรู้	
ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน	<ol style="list-style-type: none"> 1. ครูและนักเรียนตกลงกันว่า ครูจะจุดเทียน (หรือเปิด โคมไฟ) ให้ นักเรียนนั่งล้อมวงเพื่อจ้องดูไฟ ในระยะห่างประมาณ 2 ฟุต เป็นเวลา 1 นาที ถ้าหากนักเรียนคนใดสามารถนั่งนิ่ง ไม่หันไปมองทางอื่น พูดคุย แหย่เพื่อน หรือยื่นมือมาจับเทียนหรือโคมไฟ นักเรียนก็จะ “ได้รับเกียรติ” ให้เป็นตัวแทนในการดับไฟ
ขั้นสอน	<p>ครูชี้แจงให้นักเรียนฟังว่ากิจกรรมในครั้งนี้ เป็นการพูดคุยกัน โดยสมมติว่าต่อไปนี้จะให้แสดงบทบาทสมมติต่อกัน และให้นักเรียนปฏิบัติตามลำดับ ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนจับคู่ และนั่งหันหน้าเข้าหากัน (กรณีที่มีจำนวนนักเรียนเป็นเลขคี่ ให้จับกลุ่มเป็น 3 คนได้) 2. นักเรียนคนหนึ่งจะได้รับบทบาทเป็นผู้วิเศษ ผู้ซึ่งสามารถแก้ปัญหาทุกสิ่งให้แก่มวลมนุษย์ แต่มีข้อแม้ว่าสิ่งที่ผู้วิเศษพูดจะเป็นจริงเสมอ ดังนั้นผู้วิเศษจะพูดแต่เรื่องดี พูดในแง่บวกเท่านั้น ส่วนนักเรียนอีกคนจะแสดงเป็นตัวเอง 3. ครูให้นักเรียนผู้แสดงเป็นผู้วิเศษ เชื่อมมั่นว่าขณะนี้ตนเป็นผู้วิเศษ ผู้วิเศษพูดอะไรย่อมกลายเป็นจริงเสมอ และให้นักเรียนพูดประโยคที่ว่า “ข้าคือผู้วิเศษ ข้าคือผู้วิเศษ ใครมีทุกข์ร้อนเรื่องใดจงบอกข้า ข้าจะบัดเป่าปัญหาไปให้หมดสิ้น” ออกมาดังก่อนที่จะเริ่มแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้อื่นนำมาเล่าให้ฟัง 4. ครูกำหนดให้นักเรียนที่แสดงเป็นตัวเอง เล่าเรื่องสนุกของ

	<p>ตนเองก่อน เช่น การ ไปชมภาพยนตร์ที่ชอบ หรือ การ ไปเที่ยวสวนสนุก เป็นต้น ระหว่างนั้น ครูจะเปิดเพลงทำนองสนุกคลอตามเบาๆ ให้เกิดอารมณ์ร่วม</p> <ol style="list-style-type: none"> 5. จากนั้นให้ผู้วิเศษแสดงความคิดเห็นของตนต่อเรื่องสนุกนั้นๆ 6. ครูเปลี่ยนเพลงเป็นทำนองช้า ค่อนข้างเศร้า และบอกให้นักเรียนเล่าเรื่องที่ทำให้ตนเองไม่สบายใจ หรือเป็นปัญหาที่ยากแสบใจ เช่น เรื่องการเรียน เรื่องเพื่อน เป็นต้น 7. เมื่อนักเรียนพูดจบ ผู้วิเศษจะต้องแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนั้น และช่วยบอกวิธีแก้ปัญหา 8. ครูให้นักเรียนสลับบทบาท และเริ่มแสดงอีกครั้ง 9. เมื่อนักเรียนแสดงจบแล้ว ครูปรบมือให้ทุกคน และกล่าวคำชมเชยว่าทุกคนทำได้ดีมาก
<p>ขั้นสรุป และ ขั้นขยายผลการเรียนรู้</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. ครูให้นักเรียนแต่ละคนแสดงความคิดเห็นของตนว่ารู้สึกอย่างไร เมื่อได้เป็นผู้วิเศษ และนักเรียนรู้สึกอย่างไรเมื่อมีผู้วิเศษมาช่วยแก้ปัญหา 2. ครูกล่าวให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นในลำดับต่อไปว่า ถ้าหากไม่มีผู้วิเศษในชีวิตจริง นักเรียนจะแก้ปัญหาในชีวิตตนเองได้อย่างไร (ครูให้เวลานักเรียนคิดคำตอบประมาณ 5 นาที ถ้านักเรียนตอบว่า “แก้ปัญหาด้วยตนเอง” ครูกล่าวชมเชยว่าคิดได้ถูกต้อง แต่ถ้าหากนักเรียนตอบไม่ได้ ให้ครูช่วยบอกใบ้ให้) 3. ครูอธิบายว่า คนทุกคนต่างก็เป็นผู้วิเศษอยู่แล้ว แม้ว่าจะไม่มีวาทสิทธิ์ ไม่สามารถเสกสิ่งต่างๆ ได้ แต่ทุกคนมีสมอง และมีความคิดเป็นของตนเอง เห็นได้จากบทบาทสมมติที่นักเรียนแสดงกับเพื่อน นักเรียนแสดงความคิดเห็นเพื่อช่วยแก้ปัญหาให้กับเพื่อนได้ดี และนักเรียนก็สามารถที่จะแก้ปัญหาให้ตนเองได้เช่นกัน เพราะ “ทุกคนต่างเป็นผู้วิเศษด้วยกันทั้งนั้น” 4. ครูถอดและจับมือนักเรียนทีละคน พร้อมกับให้คำชมเชย เช่น “ขอบคุณที่ตั้งใจทำกิจกรรมนะคะ ผู้วิเศษน้อย” หรือ “วันนี้ทำได้ดีมาก ครูจะรออนุมาร่วมกิจกรรมคราวต่อไปนะคะ”
<p>การประเมินผล</p>	

<p>การประเมินผล การจัดการเรียนรู้</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม มีใจจดจ่อ กล้าแสดงความคิดเห็น และแสดงออกอย่างเข้าใจเนื้อหาของกิจกรรม 2. นักเรียนมีแนวโน้มการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการแสดงออกในห้องเรียนตามแบบบันทึกพฤติกรรมในห้องเรียน 3. นักเรียนมีความกระตือรือร้น รับฟังปัญหา และช่วยเหลือเพื่อนในการแก้ไขปัญหา
---	---

แผนการจัดกิจกรรมละครบำบัด

กิจกรรมที่ 6 : พื้นที่ของฉัน

สภาพการเรียนรู้การสอน	
กลุ่มเป้าหมาย	นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
ความสามารถของผู้เรียน	นักเรียนมีความสามารถในการเคลื่อนไหว เข้าใจคำสั่งโดยทั่วไป แต่อาจมีระยะความสนใจในกิจกรรมสั้น หรืออาจเลี้ยวไม่ปฏิบัติตามกิจกรรมบางอย่างที่ตนไม่สนใจ หรือคิดว่าตนไม่สามารถทำได้สำเร็จ
สภาพแวดล้อม	<ol style="list-style-type: none"> 1. ห้องสำหรับนักเรียน 1 กลุ่ม 2. เทียนหอม (มีอุปกรณ์ป้องกันอันตราย) ไม่ขีดไฟ หรือ โคมไฟ 3. วิทยุ / เครื่องเสียง 4. เทป / ซีดีเพลง คนตรีจังหวะช้า-เร็วต่างกัน ประมาณ 4 เพลง 5. เชือกยาว 4-5 เมตร
กลวิธีการสอน	
รายวิชา	กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน
เรื่อง	พื้นที่ของฉัน
ความคิดรวบยอด	<p>บุคคลทุกคนย่อมต้องการการยอมรับจากสังคม หรือเรียกได้ว่ามี “พื้นที่” ให้แก่ตนในการแสดงออกทางด้านต่างๆ บุคคลบางคนได้รับการยอมรับจากสังคมโดยไม่ต้องใช้ความพยายามมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากฐานะทางครอบครัว ระดับสติปัญญา อาชีพการงาน และสิ่งแวดล้อมที่ดี จึงได้รับโอกาสมาก แต่ในทางกลับกัน บุคคลบางคนก็ไม่ได้รับโอกาสนั้นโดยง่าย จนบางครั้งเกิดความรู้สึกว่าไม่ได้รับการยอมรับ อาจส่งผลให้รู้สึกว่าตนเองคือยาคูค่า ไม่มี “พื้นที่” ยืนในสังคมนั้นเป็นลักษณะของการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ ดังนั้น บุคคลควรปรับแนวคิดของตนใหม่ ให้เข้าใจว่า “พื้นที่” หรือการยอมรับนั้น ไม่ได้เกิดจากบุคคลภายนอกเท่านั้น หากแต่ต้องเกิดขึ้นจากความพยายามของตนเองด้วย</p>
ระยะเวลา	- 45 นาที ใช้เวลานอกเวลาเรียนจัดกิจกรรม

ผลการเรียนรู้	<ol style="list-style-type: none"> 1. สามารถบอกได้ว่าควรปฏิบัติตนอย่างไรเพื่อให้เกิดการยอมรับจากสังคมนรอบข้าง 2. รู้จักสังเกตและเข้าใจจังหวะของคนรอบข้าง สามารถปฏิบัติตนได้โดยไม่ขัดแย้งกับผู้อื่น
จุดประสงค์การเรียนรู้	<ol style="list-style-type: none"> 1. สามารถทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่นได้ โดยยอมรับกติกาของกลุ่ม 2. สามารถตีความเนื้อหาในกิจกรรม และเปรียบเทียบกับการดำเนินชีวิตได้
กิจกรรมการเรียนรู้การสอน	
ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน	<ol style="list-style-type: none"> 1. ครูและนักเรียนตกลงกันว่า ครูจะจุดเทียน (หรือเปิดโคมไฟ) ให้นักเรียนนั่งล้อมวงเพื่อจ้องดูไฟ ในระยะห่างประมาณ 2 ฟุตเป็นเวลา 1 นาที ถ้าหากนักเรียนคนใดสามารถนั่งนิ่ง ไม่หันไปมองทางอื่น พุดคุย แหย่เพื่อน หรือยื่นมือมาจับเทียนหรือโคมไฟ นักเรียนก็จะ “ได้รับเกียรติ” ให้เป็นตัวแทนในการดับไฟ
ขั้นสอน	<p>ครูอธิบายวิธีการทำกิจกรรมให้นักเรียนฟังว่า ครั้งนี้เป็นการฝึกหาพื้นที่ เพราะในการแสดงบนเวที นักแสดงจะต้องมีพื้นที่ยืนโดยไม่เดินชนกัน หรือยืนซ้อนกัน เพราะจะทำให้คนดูไม่เห็นอีกฝ่าย ทำให้ดำเนินเรื่องต่อไปไม่ได้ ครั้งนี้นักเรียนจะต้องค้นหา “พื้นที่” ของตนเอง โดยนักเรียนทุกคนจะเข้าไปยืนในพื้นที่ที่ครูกำหนด เมื่อครูเปิดเพลง นักเรียนจะต้องเดินไปเรื่อยๆ โดยไม่จำกัดทิศทาง ไม่ต้องวิ่ง แต่ไม่หยุดยืนอยู่กับที่ ไม่เดินตามผู้อื่น และไม่เดินชนกัน</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูนำเชือกมาวางบนพื้นเป็นวงกลมขนาดใหญ่ ให้นักเรียนเข้าไปยืนในพื้นที่ 2. ครูเริ่มเปิดเพลงช้าก่อน ให้นักเรียนเริ่มเดิน (ใช้เวลา 2 นาที) 3. ครูขยับเชือกให้เหลือพื้นที่ในวงกลมน้อยลง และเปิดเพลงจังหวะเร็วขึ้น ให้นักเรียนเริ่มเดินเร็วขึ้นตามจังหวะเพลง (ใช้เวลา 3 นาที) 4. ครูขยับเชือกให้เหลือพื้นที่ในวงกลมน้อยลง และเปิดเพลงจังหวะเร็วขึ้นอีก ให้นักเรียนเริ่มเดินเร็วขึ้นตามจังหวะเพลง (ใช้เวลา 4 นาที) 5. ครูขยับเชือกให้เหลือพื้นที่ในวงกลมน้อยลงอีก ให้นักเรียนเริ่ม

	<p>เดินตามจังหวะเพลงเร็วซ้ำสลับกัน (ใช้เวลา 5 นาที)</p> <p>6. ครูหยุดเพลง ให้นักเรียนนั่งพักสักครู่ ครูถามนักเรียนว่า “เหนื่อยไหมคะ การเดินหาพื้นที่ในจังหวะต่างๆ”</p> <p>7. ครูถามนักเรียนต่อไปอีกว่า “มีอุปสรรคในการเดินหาพื้นที่ให้ตนเองยืนหรือไม่ ถ้ามี มีอะไรบ้าง”</p>
<p>ขั้นสรุป</p> <p>และ</p> <p>ขั้นขยายผลการเรียนรู้</p>	<p>1. ครูชี้แจงให้นักเรียนเห็นความสำคัญของกิจกรรมครั้งนี้ ดังนี้ วันนี้ นักเรียน ได้ฝึกพื้นฐานของการอยู่บนเวทีอีกขั้นหนึ่ง ก็คือการหาพื้นที่ให้กับตนเอง โดยไม่เบียดบังคนอื่น และสังคมรอบๆ ตัวนักเรียนก็เปรียบเสมือนเวทีใหญ่ ถ้าหากนักเรียนต้องการการยอมรับ มีพื้นที่ของตนเอง นักเรียนก็ควรจะลองพยายาม แต่ไม่ว่าจะมีโอกาสมาก (คือมีพื้นที่ในวงกลมมาก จังหวะการเดินที่ไม่รีบร้อน) หรือจะมีโอกาสน้อย (คือมีพื้นที่ในวงกลมน้อย และมีจังหวะการเดินที่รีบเร่ง) นักเรียนก็สามารถหาพื้นที่ให้ตนเองได้อยู่ดี เพราะตัวนักเรียนเองยืนอยู่ในวงกลมอยู่แล้ว ถ้านักเรียนเดิน นักเรียนก็จะไม่ถูกเบียดบัง เปรียบเทียบแล้วก็คือ ถ้านักเรียนมีความพยายามในการทำสิ่งต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเรียน เรื่องการเป็นลูกที่ดี เป็นเพื่อนที่ดี นักเรียนก็จะได้รับการยอมรับ คือมี “พื้นที่” ของตนเองเสมอ</p> <p>2. ครูถอดและจับมือนักเรียนทีละคน พร้อมกับให้คำชมเชย เช่น “ขอบคุณที่ตั้งใจทำกิจกรรมนะคะ” หรือ “วันนี้ทำได้ดีมาก ครูจะรออนุมาร่วมกิจกรรมคราวต่อไปนะคะ”</p>
<p>การประเมินผล</p>	
<p>การประเมินผล</p> <p>การจัดการเรียนรู้</p>	<p>1. นักเรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม มีใจจดจ่อ กล้าแสดงความคิดเห็น และแสดงออกอย่างเข้าใจเนื้อหาของกิจกรรม</p> <p>2. นักเรียนมีแนวโน้มการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการแสดงออกในห้องเรียนตามแบบบันทึกพฤติกรรมในห้องเรียน</p> <p>3. นักเรียนเข้าใจความหมายที่เปรียบเทียบ “การเดิน” ในกิจกรรมกับ “ความพยายามพัฒนาตนเอง” เพื่อให้เกิดการยอมรับ</p>

แผนการจัดกิจกรรมละครบำบัด	
กิจกรรมที่ 7 : ให้อุ้ม ห้ามอุ้ม	
สภาพการเรียนรู้การสอน	
กลุ่มเป้าหมาย	นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
ความสามารถของผู้เรียน	นักเรียนมีความสามารถในการเคลื่อนไหว เข้าใจคำสั่งโดยทั่วไป แต่อาจมีระยะความสนใจในกิจกรรมสั้น หรืออาจเล็งไม่ปฏิบัติตามกิจกรรมบางอย่างที่ตนไม่สนใจ หรือคิดว่าตนไม่สามารถทำได้สำเร็จ
สภาพแวดล้อม	1. ห้องกระจกสำหรับนักเรียน 1 กลุ่ม 2. เทียนหอม (มีอุปกรณ์ป้องกันอันตราย) ไม้ขีดไฟ หรือ โคมไฟ
กลวิธีการสอน	
รายวิชา	กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน
เรื่อง	ให้อุ้ม ห้ามอุ้ม
ความคิดรวบยอด	บุคคลจำเป็นต้องมีความเข้าใจในความรู้สึกของตนเอง และแสดงออกอย่างถูกต้อง ในระดับที่เหมาะสม เพราะถ้าหากบุคคลไม่ได้แสดงออกในสิ่งที่ตนคิด ต้องฝืนแสดงท่าทีที่ไม่ได้คิด หรือขัดกับรู้สึก ก็จะเป็นความกดดัน ในหลายครั้งเด็กที่มีความบกพร่องมักไม่แสดงออกทางความรู้สึก เนื่องจากไม่ต้องการกล่าวถึง อดทนจนอาจกลายเป็นเป็นการเก็บกด และแสดงออกมาในทางตรงข้ามกัน นั่นจะส่งผลเสียไปที่การเห็นคุณค่าในตนเองด้วย เพราะการที่ไม่ได้ทำตามที่ตนคิด คือการไม่ให้เกียรติและคุณค่าแก่ตนเอง ไม่เชื่อมั่นว่าสิ่งที่ตนเองแสดงออกมาจะเป็นความถูกต้อง ครูจึงควรเพิ่มกิจกรรมให้แสดงออกอย่างถูกต้อง ชัดตรง และเปิดเผยให้แก่ นักเรียนด้วย
ระยะเวลา	- 45 นาที ใช้เวลานอกเวลาเรียนจัดกิจกรรม
ผลการเรียนรู้	1. เรียนรู้และเข้าใจการแสดงอารมณ์ความรู้สึก และการสะกดกลั้น การแสดงอารมณ์และความรู้สึก เพื่อให้ปฏิบัติตนได้เหมาะสมกับสถานการณ์ 2. มีความกล้าแสดงออก สามารถแสดงท่าทางต่างๆ โดยไม่เขินอาย

จุดประสงค์การเรียนรู้	<ol style="list-style-type: none"> 1. กิจกรรมร่วมกับผู้อื่นได้ โดยยอมรับกติกาของกลุ่ม 2. สามารถแสดงอารมณ์และความรู้สึกผ่านสีหน้า ท่าทางและร่างกายประสานกันได้ดี 3. สามารถควบคุมตนเองและยับยั้งการแสดงออกซึ่งอารมณ์และความรู้สึกบางอย่างได้ และสามารถแสดงออกได้ในระดับที่เหมาะสม
กิจกรรมการเรียนรู้	
ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน	<ol style="list-style-type: none"> 1. ครูและนักเรียนตกลงกันว่า ครูจะจุดเทียน (หรือเปิดโคมไฟ) ให้นักเรียนนั่งล้อมวงเพื่อจ้องดูไฟ ในระยะห่างประมาณ 2 ฟุต เป็นเวลา 2 นาที ถ้าหากนักเรียนคนใดสามารถนั่งนิ่ง ไม่หันไปมองทางอื่น พุดคุย แหย่เพื่อน หรือยื่นมือมาจับเทียนหรือโคมไฟ นักเรียนก็จะ “ได้รับเกียรติ” ให้เป็นตัวแทนในการดับไฟ (ในวงจรที่ 2 ครูควรสังเกตพฤติกรรมนักเรียนด้วยว่าสามารถนั่งอยู่นิ่งได้หรือไม่ ถ้ายังทำได้ให้เพิ่มเวลาเป็น 2 นาที และเพิ่มขึ้น 10 วินาที ทุกๆแผน โดยไม่ต้องชี้แจงนักเรียนก่อน แต่ถ้าหากมีนักเรียนที่ไม่สามารถนั่งนิ่งได้ ก็ยังไม่ต้องเพิ่มเวลา แต่ให้ครูย้ำแทนว่าครูยังจดคะแนนผู้ที่ได้เป็น “ตัวแทน” อยู่เสมอ และครูอาจปรับเปลี่ยนเทียนหรือ โคมไฟใหม่ เพื่อให้เกิดความแปลกตา น่าสนใจ) 2. ครูตั้งคำถามเพื่อกระตุ้นความสนใจให้นักเรียนได้คิด ดังนี้ <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูตั้งคำถาม “เวลาเสียใจ ใครร้องไห้ อ้อๆ บ้าง ยกมือขึ้น” ให้นักเรียนทุกคนยกมือขึ้นเพื่อตอบคำถาม 2. ครูถามนักเรียนว่า ในสถานการณ์ใดบ้างที่อาจทำให้เราเสียใจ ให้นักเรียนช่วยกันตอบ 3. ครูถามต่อว่า “แล้วใครเคยเสียใจ แต่สามารถอดทนอดกลั้น บังคับให้ตัวเองไม่ร้องไห้ได้บ้าง” ให้นักเรียนทุกคนยกมือตอบ 4. ครูถามนักเรียนว่า ในสถานการณ์ใดบ้างที่ทำให้เราดีใจ หรือมีความสุข ให้นักเรียนช่วยกันตอบ

ขั้นสอน

ครูอธิบายให้นักเรียนเข้าใจว่ากิจกรรมต่อไปจะเป็นการเรียนรู้ที่จะแสดงอารมณ์ความรู้สึกและการสะกดยกเลิกควบคุมอารมณ์ความรู้สึกบางอย่าง เนื่องจากการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม เราไม่สามารถแสดงออกมาทุกอย่างได้

1. ครูตั้งคำถาม “นักเรียนควบคุมอารมณ์ตัวเองได้ไหม ใครทำได้ ยกมือขึ้น” ครูตั้งข้อสังเกตให้นักเรียนคิดว่า เหตุใดคนเราจึงจำเป็นต้องควบคุมอารมณ์ ถ้าไม่ควบคุมอารมณ์จะเป็นอย่างไร และถ้าหากเราควบคุมอารมณ์มากเกินไปจนไม่แสดงออกอะไรเลยจะเป็นอย่างไร
2. “ใครกลั่นหัวเราะได้บ้าง”
3. คุณครูให้นักเรียนจับคู่กัน จับมือและมองหน้ากัน โดยกำหนดให้นักเรียนคนหนึ่งยิ้มได้ตามพอใจ แต่นักเรียนอีกคนหนึ่งห้ามยิ้ม ห้ามหลับตาหรือหลบตา ห้ามพูดจา ให้ทั้งสองคนจ้องหน้ากัน

คำถาม “เราจะมาทดสอบกันว่าใครจะมีพลังจิตแข็งแกร่ง มีสมาธิดี สามารถควบคุมตัวเองไม่ให้ยิ้ม ไม่ให้หัวเราะได้”

ครูให้เวลานักเรียนทุกคู่ทำกิจกรรม โดยมีกติกาว่าห้ามพูดคุย ห้ามส่งเสียง ให้จ้องตา มองหน้ากัน และทดสอบพลังความอดทนสะกดยกเลิกอารมณ์ว่าคู่ไหนมีสมาธิมั่นคง ไม่หลุดยิ้มหรือหัวเราะ กำหนดเวลาหยุด และให้มีการสลับกัน ให้อีกคนเป็นฝ่ายกลั่นยิ้ม กลั่นหัวเราะ และให้มีการเปลี่ยนคู่กันไปเรื่อยๆ เพื่อทดสอบ และได้ร่วมทำกิจกรรมอย่างพร้อมหน้าพร้อมตา

4. คุณครูเพิ่มความยากของกิจกรรมด้วยการที่ให้นักเรียนทุกคู่ ยืนขึ้น นักเรียนคนหนึ่งแสดงท่าทางแปลกและตลกให้เพื่อนหัวเราะให้ได้ และในทางกลับกันนักเรียนอีกคนต้องทำท่าทางเศร้า ยิ่งรู้สึกขำมากเท่าไร ยิ่งต้องทำหน้าที่เศร้ามากเท่านั้น ครูกำหนดเวลาหยุด และให้สลับกันทำ
5. จากนั้น ให้นักเรียนช่วยกันออกความคิดเห็นว่าเพื่อนคนไหนมีสมาธิดี มีความสามารถในการสะกดยกเลิกการแสดงอารมณ์ความรู้สึกได้ดี และให้ออกมาแสดงความสามารถให้เพื่อนๆ ดู

	<p>6. ครูให้นักเรียนช่วยกันอภิปรายว่า “การควบคุมไม่ให้หัวเราะ เป็นสิ่งที่ยากหรือไม่” “ถ้าต้องอดทนทำสิ่งที่ตรงข้ามกับความรู้สึกจริงของคนเป็นเวลานานๆ ทรมานหรือไม่ มีผลเสียอย่างไร”</p>
<p>ขั้นสรุป และ ขั้นขยายผลการเรียนรู้</p>	<p>1. ครูสรุปสาระสำคัญของการทำกิจกรรมครั้งนี้ ดังนี้</p> <p>การอดทนอดกลั้นเพื่อไม่แสดงออกถึงความรู้สึกในบางสถานการณ์อาจเป็นสิ่งที่ดี เช่น “การเข้าร่วมพิธีกรรมทางศาสนา นักเรียนอาจต้องมีความสำรวม ไม่หัวเราะหรือร้องไห้เสียงดัง” แต่ถ้าหากเราพยายามอดกลั้นต่อทุกสิ่ง จนไม่แสดงความรู้สึกที่แท้จริงของตนเองเลย จะกลายเป็นการบังคับจิตใจตนเองให้รู้สึกเก็บกดและทรมาน คล้ายกับเหตุการณ์ที่ตลกมาก แต่ไม่สามารถหัวเราะ ได้นั่นเอง การทำในสิ่งที่ตรงข้ามกับความรู้สึกคนตลอดเวลา นอกจากจะทำให้คนอื่นเข้าใจตัวเราผิดแล้ว ยังเป็นการฝืนใจตัวเองด้วย ฉะนั้น นักเรียนควรสำรวจจิตใจของตนเสมอว่ากำลังรู้สึกอย่างไร และแสดงออกให้ตรงกับความรู้สึก โดยให้เหมาะสมกับกาลเทศะ</p> <p>ครูควรย้ำว่า “ทุกคนมีสิทธิ และมีความสามารถแสดงความรู้สึกของตนเองได้เสมอ”</p> <p>2. ครูกอดและจับมือนักเรียนทีละคน พร้อมกับให้คำชมเชย เช่น “ขอบคุณที่ตั้งใจทำกิจกรรมนะคะ” หรือ “วันนี้ทำได้ดีมาก ครูจะรออนุมาร่วมกิจกรรมคราวต่อไปนะคะ”</p>
<p>การประเมินผล</p>	
<p>การประเมินผล การจัดการเรียนรู้</p>	<p>1. นักเรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม มีใจจดจ่อ กล้าแสดงออกทั้งในเรื่องความคิดเห็นและท่าทาง แสดงออกอย่างเข้าใจเนื้อหาของกิจกรรม</p> <p>2. นักเรียนมีแนวโน้มการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการแสดงออกในห้องเรียนตามแบบบันทึกพฤติกรรมในห้องเรียน</p>

แผนการจัดกิจกรรมละครบ๊อบ	
กิจกรรมที่ 8 : รู้สึกมาก รู้สึกน้อย	
สภาพการเรียนการสอน	
กลุ่มเป้าหมาย	นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
ความสามารถของผู้เรียน	นักเรียนมีความสามารถในการเคลื่อนไหว เข้าใจคำสั่งโดยทั่วไป แต่อาจมีระยะความสนใจในกิจกรรมสั้น หรืออาจเล็งไม่ปฏิบัติตามกิจกรรมบางอย่างที่ตนไม่สนใจ หรือคิดว่าตนไม่สามารถทำได้สำเร็จ
สภาพแวดล้อม	1. ห้องสำหรับนักเรียน 1 กลุ่ม 2. เทียนหอม (มีอุปกรณ์ป้องกันอันตราย) ไม้ขีดไฟ หรือ โคมไฟ
กลวิธีการสอน	
รายวิชา	กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน
เรื่อง	รู้สึกมาก รู้สึกน้อย
ความคิดรวบยอด	มนุษย์ทุกคนต่างมีสิทธิในการแสดงออกทางความคิดได้อย่างเท่าเทียม หากแต่ต้องพิจารณาถึงความเหมาะสมกับเวลา สถานที่ และระดับของบุคคล เพื่อให้ปรับตัวเข้ากับสังคมและได้รับการยอมรับ ในบางสถานการณ์บุคคลอาจประสบกับความยุ่งยากในการแสดงออกเนื่องจากเกิดความรู้สึกในด้านลบ และอาจมีการแสดงออกที่ไม่เหมาะสม ความรุนแรง ความไม่สุภาพ กิจกรรมนี้จึงเป็นกิจกรรมที่ช่วยกระตุ้นเตือนและสร้างบทบาทใหม่ให้แก่นักเรียน ให้เข้าใจถึงวิธีการแสดงออกที่เหมาะสม เพื่อให้นักเรียนสามารถใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุขกับตน และปราศจากปัญหากับบุคคลแวดล้อม
ระยะเวลา	- 45 นาที ใช้เวลานอกเวลาเรียนจัดกิจกรรม
ผลการเรียนรู้	1. เรียนรู้และเข้าใจการแสดงอารมณ์และความรู้สึกในหลายระดับ สามารถแยกแยะความเหมาะสมในการแสดงออก สำหรับสถานการณ์ต่างๆ ได้
จุดประสงค์การเรียนรู้	1. สามารถทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่นได้ โดยยอมรับกติกาของกลุ่ม 2. สามารถควบคุมตนเองและควบคุมการแสดงออกทางอารมณ์ใน

	ระดับสูงต่ำได้เหมาะสมกับสถานการณ์ บุคคล และกาลเทศะ ทำให้สามารถใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างเหมาะสม
กิจกรรมการเรียนรู้การสอน	
ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน	<p>1. ครูและนักเรียนตกลงกันว่า ครูจะจุดเทียน (หรือเปิดโคมไฟ) ให้นักเรียนนั่งล้อมวงเพื่อจ้องดูไฟ ในระยะห่างประมาณ 2 ฟุตเป็นเวลา 2 นาที ถ้าหากนักเรียนคนใดสามารถนั่งนิ่ง ไม่หันไปมองทางอื่น พูดคุย แหย่เพื่อน หรือยื่นมือมาจับเทียนหรือโคมไฟ นักเรียนก็จะ “ได้รับเกียรติ” ให้เป็นตัวแทนในการดับไฟ (ในวงจรที่ 2 ครูควรสังเกตพฤติกรรมนักเรียนด้วยว่าสามารถนั่งอยู่นิ่งได้หรือไม่ ถ้ายังทำได้ให้เพิ่มเวลาเป็น 2 นาที และเพิ่มขึ้น 10 วินาที ทุกๆแผน โดยไม่ต้องชี้แจงนักเรียนก่อน แต่ ถ้าหากมีนักเรียนที่ไม่สามารถนั่งนิ่งได้ ก็ยังไม่ต้องเพิ่มเวลา แต่ให้ครูย้ำแทนว่าครูยังจดคะแนนผู้ที่ได้เป็น “ตัวแทน” อยู่เสมอ และครูอาจปรับเปลี่ยนเทียนหรือโคมไฟใหม่ เพื่อให้เกิดความแปลกตา น่าสนใจ)</p>
ขั้นสอน	<p>ครูอธิบายให้นักเรียนเข้าใจว่ากิจกรรมนี้ เป็นการเรียนรู้ที่จะแสดงอารมณ์ความรู้สึกบางอย่างออกมาในระดับต่างๆ ให้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ บุคคล และกาลเทศะ เนื่องจากการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม เราไม่สามารถแสดงกิริยา อากา ร ท่าทาง อารมณ์ ความรู้สึกในระดับเดียวกันในทุกสถานการณ์ได้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูให้นักเรียนนั่งเรียงแถวหน้ากระดาน 2. ครูตั้งคำถาม “เวลาอยู่กับเพื่อนในสนามเด็กเล่น นักเรียนหัวเราะเสียงดังได้ไหม” นักเรียนยกมือขึ้นเพื่อตอบคำถาม 3. คำถาม “แล้วเวลาอยู่ในห้องเรียน นักเรียนหัวเราะเสียงดังได้ไหม” 4. “ตอนอยู่กับเพื่อน เพื่อนพูดถึงเรื่องที่น่าตลก นักเรียนจะหัวเราะก๊ากๆเสียงดัง ท้องคักท้องแข็งได้ไหม” 5. เมื่อนักเรียนตอบแล้ว ตามด้วยคำถาม “แล้วถ้าเวลาอยู่ในห้องกับผู้ปกครอง และผู้อำนวยการ โรงเรียนหรือผู้ใหญ่ท่านอื่นๆ ในขณะที่ท่านกำลังสนทนากันอยู่ แล้วท่านได้พูดถึงเรื่องที่ฟังดู

	<p>แล้วตกลง นักเรียนยังสามารถหัวเราะก๊ากๆ เสียงดังท้องคัดท้องแข็งได้ไหม”</p> <p>6. สํารวจคำตอบจากนักเรียน “หัวเราะได้ แต่ไม่ใช่เสียงดังก๊ากๆ ท้องคัดท้องแข็งใช่ไหม”</p> <p>7. เมื่อนักเรียนเริ่มเข้าใจและสนใจแล้ว คุณครูถาม คำถาม “นักเรียนคิดว่าตัวเองสามารถควบคุมการแสดงอารมณ์ออกมาในระดับสูงต่ำต่างกัน ได้ไหม ไหนใครทำได้ ยกมือขึ้น” “ขอฟังเสียงหัวเราะหน่อย หัวเราะกับเพื่อนที่สนามเด็กเล่น (ฟัง) หัวเราะกับเพื่อนที่ระเบียงอาคาร (ฟัง) หัวเราะที่ห้องเรียน ตอนคุณครูยังไม่มา (ฟัง) หัวเราะที่ห้องเรียนตอนคุณครูมาแล้ว (ฟัง) หัวเราะที่ห้องเรียนตอนคุณครูกำลังสอน (ฟัง) หัวเราะที่ปกครอง (ฟัง)”</p> <p>8. ครูรูฟังระดับเสียงหัวเราะขบขันในต่างสถานที่ ต่างสถานการณํ์ เมื่อนักเรียนเข้าใจแล้ว ให้นักเรียนลองพูดเป็นประโยคแสดงอารมณ์ เช่น “เธอทำไมบรืรทักฉันทักทำไม” โดยสมมติสถานการณํ์ สถานที่ หรือบุคคลที่แตกต่างกันและสํารวจดูการ แสดงออกอารมณ์ในระดับต่างๆ ทั้งระดับเสียง น้ำเสียง สีหน้า แววตา ท่าทาง</p> <p>9. คุณครูเลือกประโยคแสดงอารมณ์อื่นๆ เช่น “ฉันขอโทษที่เดินเสียงดัง ฉันไม่ได้ตั้งใจนะ” “หนูชอบคุณคุณแม่ะคะ ที่ซื้อของเล่นให้หนู/ผม” “ฉันเห็นรถชนตรงสามแยก น่ากลัวมากเลย” “ฉันทำสมุดบันทึกหาย น่าเสียดายจริงๆ” เป็นต้น ให้นักเรียนลองพูดด้วย</p> <p>10. ให้นักเรียนช่วยกันออกความคิดเห็นว่าเพื่อนคนไหนมีความสามารถแสดงออกอารมณ์ในระดับที่แตกต่างกันตามสถานการณํ์ได้ดี และเหมาะสม</p>
<p>ขั้นสรุป และ ขั้นขยายผลการเรียนรู้</p>	<p>1. ครูสรุปความสำคัญของกิจกรรมให้นักเรียนฟัง ดังต่อไปนี้ กิจกรรมนี้ นักเรียนได้เรียนรู้ถึงการแสดงออกให้เหมาะสมกับกาลเทศะ บุคคล และระดับการแสดงอารมณ์ นักเรียนมีสิทธิในการแสดงออกทางความคิดและความรู้สึกได้อย่างเท่าเทียม แต่</p>

	<p>ต้องพิจารณาถึงความเหมาะสม เพื่อให้ปรับตัวเข้ากับสังคมได้</p> <p>2. ครูถอดและจับมือนักเรียนทีละคน พร้อมกับให้คำชมเชย เช่น “ขอบคุณที่ตั้งใจร่วมกิจกรรมนะคะ” “ขอให้นำสิ่งที่ได้เรียนรู้วันนี้ไปใช้ด้วยนะคะ” หรือ “วันนี้ทำได้ดีมาก ครูจะรอหนูมาร่วมกิจกรรมคราวต่อไปนะคะ”</p>
การประเมินผล	
<p style="text-align: center;">การประเมินผล การจัดการเรียนรู้</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม มีใจจดจ่อ กล้าแสดงความคิดเห็น และแสดงออกอย่างเข้าใจเนื้อหาของกิจกรรม แสดงออกถึงระดับของอารมณ์ ได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ 2. นักเรียนมีแนวโน้มการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการแสดงออกในห้องเรียนตามแบบบันทึกพฤติกรรมในห้องเรียน

แผนการจัดกิจกรรมละครบำบัด

กิจกรรมที่ 9 : โยนมันทิ้งไป

สภาพการเรียนรู้การสอน	
กลุ่มเป้าหมาย	นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
ความสามารถของผู้เรียน	นักเรียนมีความสามารถในการเคลื่อนไหว เข้าใจคำสั่งโดยทั่วไป แต่อาจมีระยะความสนใจในกิจกรรมสั้น หรืออาจเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามกิจกรรมบางอย่างที่ตนไม่สนใจ หรือคิดว่าตนไม่สามารถทำได้สำเร็จ
สภาพแวดล้อม	<ol style="list-style-type: none"> 1. ห้องสำหรับนักเรียน 1 กลุ่ม 2. เทียนหอม (มีอุปกรณ์ป้องกันอันตราย) ไม้ขีดไฟ หรือ โคมไฟ 3. ดินน้ำมันก้อนกลม 4. ลูกเทนนิส 5. ลูกบอลขนาดกลาง 6. ลูกโป่ง
กลวิธีการสอน	
รายวิชา	กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน
เรื่อง	โยนมันทิ้งไป
ความคิดรวบยอด	<p>กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมที่ฝึกการแสดงออกทางอารมณ์ความรู้สึกในระดับต่างๆ และเป็นการฝึกจัดการกับความเครียดที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันได้ และส่งเสริมให้นักเรียนมีความเข้าใจว่าการควบคุมอารมณ์ด้านลบ และความเครียด สามารถทำได้ด้วยตนเอง ทำให้เกิดการเรียนรู้ การปรับสภาพและระดับการแสดงออกและวุฒิภาวะ</p> <p>มนุษย์ทุกคนต่างอยู่ร่วมกันเป็นสังคม และในการอยู่ร่วมกันนั้นบุคคลจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้การแสดงออกทางอารมณ์ในระดับต่างๆที่เหมาะสมกับสถานการณ์และกาลเทศะ รวมทั้งรู้จักการจัดการกับความคิดด้านลบ และความเครียด จึงจะทำให้อยู่ในสังคมอย่างมีความสุข</p>
ระยะเวลา	- 45 นาที ใช้นอกเวลาเรียนจัดกิจกรรม
ผลการเรียนรู้	1. เรียนรู้และเข้าใจอุปสรรคและปัญหาในชีวิตประจำวัน และสามารถ

	<p>จัดการกับความเครียดที่เกิดจากปัญหาต่างๆ ได้</p> <p>2. สามารถจินตนาการ สร้างการแสดงทางกายได้อย่างเหมาะสมกับระดับความรู้สึกมากน้อย</p>
จุดประสงค์การเรียนรู้	<p>1. สามารถทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่นได้ โดยยอมรับกติกาของกลุ่ม</p> <p>2. มีทักษะทางการแสดงละคร ทั้งที่มีและไม่มีอุปกรณ์ประกอบ</p> <p>3. รู้จักจัดการกับความทุกข์ของตนเอง</p>
กิจกรรมการเรียนการสอน	
ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน	<p>1. ครูและนักเรียนตกลงกันว่า ครูจะจุดเทียน (หรือเปิดโคมไฟ) ให้ นักเรียนนั่งล้อมวงเพื่อจ้องดูไฟ ในระยะห่างประมาณ 2 ฟุต เป็นเวลา 2 นาที ถ้าหากนักเรียนคนใดสามารถนั่งนิ่ง ไม่หันไปมองทางอื่น พูดคุย แหย่เพื่อน หรือยื่นมือมาจับเทียนหรือโคมไฟ นักเรียนก็จะ “ได้รับเกียรติ” ให้เป็นตัวแทนในการดับไฟ (ในวงจรที่ 2 ครูควรสังเกตพฤติกรรมนักเรียนด้วยว่าสามารถนั่งอยู่หนึ่งได้หรือไม่ ถ้ายังทำได้ให้เพิ่มเวลาขึ้น 10 วินาที โดยไม่ต้องชี้แจงนักเรียนก่อน แต่ถ้าหากมีนักเรียนที่ไม่สามารถนั่งนิ่งได้ ก็ยังไม่ต้องเพิ่มเวลา แต่ให้ครูย้ำแทนว่าครูยังจดคะแนนผู้ที่ได้เป็น “ตัวแทน” อยู่เสมอ และครูอาจปรับเปลี่ยนเทียนหรือโคมไฟใหม่ เพื่อให้เกิดความแปลกตา น่าสนใจ)</p> <p>2. ครูชี้แจงให้นักเรียนฟังว่า กิจกรรมในครั้งนี้ประกอบด้วยกิจกรรมย่อยๆ จึงจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากนักเรียน เพื่อให้กิจกรรมดำเนินไปได้ลุล่วง</p>
ขั้นสอน	<p>1. ครูให้นักเรียนฝึกท่าทางในการแสดง โดยเริ่มจากการบริหารมือ ให้นักเรียนกำมือและแบมือ เป็นจังหวะสลับกันไปมา</p> <p>2. ครูให้นักเรียนหลับตา แบมือไว้ และบอกกับนักเรียนว่า “ต่อไป นักเรียนจะถือลูกบอลดินน้ำมันคนละลูก พยายามจดจำรูปร่าง ลักษณะ และน้ำหนัก ไว้ในจินตนาการของตนเองนะคะ”</p> <p>3. ครูให้เวลานักเรียนประมาณ 2 นาที หยิบดินน้ำมันออกแล้ววางลูกเทนนิสแทน จากนั้นก็เปลี่ยนวัตถุเป็นลูกบอล ลูกโป่ง ไปตามลำดับ โดยบอกให้นักเรียนจินตนาการทุกครั้ง</p> <p>4. ครูให้นักเรียนหลับตา แล้วยื่นล้อมเป็นวงกลม</p>

5. ครูให้นักเรียนลองแสดงท่าทางถือลูกบอล โดยลูกบอลของแต่ละคนจะมีขนาดใดก็ได้ ไม่เท่ากัน แต่ถ้ามีขนาดใหญ่ก็ควรจะแสดงให้เห็นว่าลูกบอลนั้นมีน้ำหนักมากตามไปด้วย
6. จากนั้น ครูกล่าวว่า “ตอนนี้ลูกบอลของนักเรียนเริ่มลูกใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ” ให้นักเรียนแสดงว่าลูกบอลขยายขนาด และ ครูกล่าวต่อไปว่า “ตอนนี้ลูกบอลดูเหมือนจะหดลงแล้ว เล็กกลงๆ” ให้นักเรียนแสดงท่าทางตาม
7. ครูบอกให้นักเรียนจินตนาการตามไปว่า ขณะนี้ นักเรียนกำลังถือลูกบอลแห่งความเครียด “สิ่งใดที่นักเรียนไม่ชอบ สิ่งใดที่ทำให้กังวลใจ เจ็บใจ หรือทำให้เสียใจ ไม่ว่าจะเป็ คน สัตว์ สถานที่ อาหาร หรือเรื่องใดๆ ตอนนี้ สิ่งเหล่านั้นกำลังมารวมกันอยู่ในลูกบอล” (ครูใช้เวลาพูซ้ๆ เพื่อให้นักเรียนแสดงท่าทางที่ชัดเจนตามความรู้สึกที่มากขึ้น ครูอาจเดินวนหลายรอบ เพื่อดถามกระตุ้นนักเรียนแต่ละคนว่าอะไรที่ตนไม่ชอบ เพื่อให้ปลดปล่อยความเครียดเหล่านั้นออกมาเป็นท่าทางการแสดง) ครูใช้น้ำเสียงให้เกิดความตื่นเต้น
8. ครูถาม “นักเรียนเริ่มรู้สึกเมื่อยและหนักไหม” “ถ้าในชีวิตจริงถือลูกบอลใหญ่ขนาดนี้ จะหนักไหม”
9. ครูคำให้แนะนำ ให้นักเรียนโยนลูกบอลออกไปให้ไกล โดยให้สัญญาณนับ 1-2-3
10. ครูถามนักเรียนว่า “เป็นอย่างไร ตอนนี้รู้สึกเบาลงบ้างหรือยัง” “การโยนลูกบอลทิ้งทำให้ร่างกายและใจสบายขึ้น แสดงว่าเราควรจะเก็บลูกบอลความเครียด หรือสิ่งที่เราไม่ชอบไว้กับตัวเองหรือไม่”
11. ครูเน้นย้ำเพื่อให้เกิดความแน่ใจว่านักเรียนจะไม่มีเรื่องกังวลต่างๆ ค้างคาในจิตใจหลังจากทำกิจกรรมนี้ เช่น กล่าวว่า “ขณะนี้ นักเรียนสบายใจขึ้นแล้วนะคะ ไม่มีเรื่องติดค้างในใจแล้วนะ เพราะเราได้โยนมันทิ้งไปหมดแล้ว แต่ถ้านักเรียนคนใดยังมีก้อนอะไรในใจอยู่ เรามาทิ้งมันอีกรอบดีไหม ทิ้งมันให้หมดจากหัวใจนะคะ”

<p>ขั้นสรุป และ ขั้นขยายผลการเรียนรู้</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. ครูอธิบายว่า คนเราสามารถเกิดความรู้สึกได้ทุกสถานการณ์ เพราะในวันหนึ่งนักเรียนอาจจะต้องพบกับสิ่งต่าง ๆ มากมาย ซึ่งอาจทำให้มีความสุข หรือเกิดไม่สบายอารมณ์ขึ้นมาก็ได้ การปล่อยบอดจากความสิ่งต่างๆที่ไม่ชอบ และปล่อยบอดก็มีขนาดใหญ่ขึ้น นั่นหมายถึงว่า นักเรียนเก็บความทุกข์ ความเครียดมาเก็บไว้กับตัว การกำจัดสิ่งเหล่านี้ต้องทำด้วยตัวเอง คือ ต้องโยนทิ้ง และรู้จักปล่อยวาง หายโกรธให้เร็ว ไม่เก็บสิ่งที่ไม่ดีมาคิด และการที่เราสามารถแก้ปัญหาความรู้สึกได้ด้วยตัวเอง แสดงว่าเรามีความเก่งขึ้นมาอีกระดับขั้นหนึ่ง คือ เก่งมากกว่าคนที่เก็บเรื่องไม่ดีไว้ในใจเสมอ 2. ครูถอดและจับมือนักเรียนทีละคน พร้อมกับให้คำชมเชย เช่น “วันนี้คนเก่งของครู ไม่มีเรื่องเก็บไว้ในใจแล้วนะคะ” “ขอให้นำสิ่งที่ได้เรียนรู้วันนี้ไปใช้ด้วยนะคะ” หรือ “วันนี้ทำได้ดีมาก ครูจะรอพบหนูครั้งหน้านะคะ”
<p>การประเมินผล</p>	
<p>การประเมินผล การจัดการเรียนรู้</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม มีใจจดจ่อ แสดงออกอย่างเข้าใจเนื้อหาของกิจกรรม มีทักษะในการแสดงสีหน้า ท่าทางต่างๆชัดเจน และตรงกับระดับความรู้สึกมาก-น้อย 2. นักเรียนมีแนวโน้มการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการแสดงออกในห้องเรียนตามแบบบันทึกพฤติกรรมในห้องเรียน

แผนการจัดกิจกรรมละครบำบัด
กิจกรรมที่ 10 : นกน้อยโฉบบิน

สภาพการเรียนรู้การสอน	
กลุ่มเป้าหมาย	นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
ความสามารถของผู้เรียน	นักเรียนมีความสามารถในการเคลื่อนไหว เข้าใจคำสั่งโดยทั่วไป แต่อาจมีระยะความสนใจในกิจกรรมสั้น หรืออาจเลี้ยว ไม่ปฏิบัติตามกิจกรรมบางอย่างที่ตนไม่สนใจ หรือคิดว่าตนไม่สามารถทำได้สำเร็จ
สภาพแวดล้อม	<ol style="list-style-type: none"> 1. ห้องสำหรับนักเรียน 1 กลุ่ม 2. เทียนหอม (มีอุปกรณ์ป้องกันอันตราย) ไม้ขีดไฟ หรือ โคมไฟ 3. พัดลม 4. ไฟฉาย 5. กระบอกฉีดน้ำ 6. เสปรย์ปรับอากาศ กลิ่นดอกไม้ 7. วิทยุ/เครื่องเสียง 8. เทป/CD เพลงบรรเลง
กลวิธีการสอน	
รายวิชา	กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน
เรื่อง	นกน้อยโฉบบิน
ความคิดรวบยอด	ในการดำเนินชีวิตประจำวัน เลี่ยงไม่พัวพันกับปัญหาและอุปสรรคมา ให้แก้ไข ในหลายครั้งบุคคลจะเกิดความทุกข์ เพราะเอาแต่คิดถึงปัญหา และขาดกำลังใจ กำลังใจจำเป็นอย่างยิ่งที่จะทำให้บุคคลกล้าที่จะเผชิญปัญหา ทั้งนี้ นักเรียนควรเรียนรู้วิธีการสร้างกำลังใจควบคู่ไปกับวิธีการจัดการปัญหา และเมื่อเป็นผู้มีกำลังใจดี สามารถผ่านพ้นปัญหาไปได้ นักเรียนก็จะเกิดความภาคภูมิใจ และเชื่อมั่นว่าตนจะต้องผ่านอุปสรรคอื่นๆ ได้อีก
ระยะเวลา	- 45 นาที ใช้เวลาดอกเวลาเรียนจัดกิจกรรม
ผลการเรียนรู้	1. เรียนรู้และเข้าใจอุปสรรคและปัญหาในชีวิตประจำวัน

	<ol style="list-style-type: none"> เข้าใจประโยชน์ของกำลังใจในยามที่พบอุปสรรคได้ สามารถจินตนาการตามเรื่องราวที่ได้ยิน โดยลำดับเรื่องราว และจับใจความสำคัญได้
จุดประสงค์การเรียนรู้	<ol style="list-style-type: none"> มีทักษะในการฟังและจับใจความ สามารถตีความเรื่องราว โดยมีอารมณ์ร่วมไปกับเรื่องราว มีทักษะในการสร้างกำลังใจให้แก่ตนเอง ในยามพบกับอุปสรรค
กิจกรรมการเรียนรู้	
ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน	<ol style="list-style-type: none"> ครูและนักเรียนตกลงกันว่า ครูจะจุดเทียน (หรือเปิดโคมไฟ) ให้นักเรียนนั่งล้อมวงเพื่อจ้องดูไฟ ในระยะห่างประมาณ 2 ฟุต เป็นเวลา 2 นาที ถ้าหากนักเรียนคนใดสามารถนั่งนิ่ง ไม่หันไปมองทางอื่น พุดคุย แหย่เพื่อน หรือยื่นมือมาจับเทียนหรือโคมไฟ นักเรียนก็จะ “ได้รับเกียรติ” ให้เป็นตัวแทนในการดับไฟ (ในวงจรที่ 2 ครูควรสังเกตพฤติกรรมนักเรียนด้วยว่าสามารถนั่งอยู่หนึ่งได้หรือไม่ ถ้ายังทำได้ให้เพิ่มเวลาขึ้นอีก 10 วินาที โดยไม่ต้องชี้แจงนักเรียนก่อน)
ขั้นสอน	<ol style="list-style-type: none"> ครูให้นักเรียนนอนหงาย และหลับตา ครูบอกให้นักเรียนสมมติว่าตนเองเป็นนกที่กำลังจะบิน ครูเปิดเสียงเพลงบรรเลงคลอ ปิดไฟภายในห้องให้มีดสนิท ครูอธิบายว่า “ตอนนี้นักเรียนเป็นนกที่กำลังแข่งเท้าจะบิน และกางปีกเตรียมบิน” ทั้งระยะเวลาสักครู่แล้วเล่าต่อว่า “ขณะนี้ เป็นเวลากลางคืน ห้องไฟมีดสนิท มองไปไม่เห็นอะไร ข้างหน้า ข้างมีดมีด เจ้านกน้อยยังต้อง ไปบินให้ถึงจุดหมาย” ครูสมมติสถานการณ์ให้นักเรียนเป็นนกที่บินบนท้องฟ้า โดยการเล่าเหตุการณ์ว่า “นกบิน บิน และบินจนนกเกิดความเหนื่อยล้าเนื่องจากบินมาไกล เบื่องหน้า เป็นก้อนเมฆ พร้อมกับลมพัดแรง” ครูเปิดพัดลมให้นักเรียนรู้สึกและจินตนาการว่าพบเหตุการณ์ลมแรง ครูสมมติเหตุการณ์ต่อ โดยเล่าว่า “ตอนนี้กน้อยมองเห็นเมฆดำ ลมแรง และแล้วสักพักก็เกิดฝนตก” ครูจินตนาการจากกระบอกให้ละอองน้ำสัมผัสตัวนักเรียนเล็กน้อย และบริเวณที่นักเรียน

	<p>นอนอยู่</p> <ol style="list-style-type: none"> 6. “ฟ้าแลบอยู่รอบๆตัวนกน้อย” ครูเปิดไฟฉายส่องที่นักเรียน และบริเวณรอบ เพื่อให้ให้นักเรียนสัมผัสกับแสงสว่าง 7. ครูเล่าเหตุการณ์ต่อมา “นกไม่ยอมแพ้ นกน้อยพยายามกางปีก บิน บิน จนฝนเริ่มซา และแล้ว ก็เริ่มเช้า” 8. ครูลดเสียงเพลงลง และค่อยเปิดไฟ “นกน้อยก็ได้พบกับ แสงอาทิตย์อันอบอุ่น ลมพายุ เมฆฝน และความมืดมิดหายไป แล้ว” 9. “นั่น นกมองเห็นปลายทางแล้ว พุงดอกไม้หอมชื่นใจ ที่นั่นมีคนที่รักเจ้านกน้อย พวกเขากำลังรออยู่” ครูฉีดสเปรย์ปรับอากาศ งาม 10. ครูบอกนักเรียนซึ่งยังหลับตาอยู่ให้ค่อยๆลืมตา และลุกขึ้นนั่ง 11. ครูให้นักเรียนช่วยกันเล่าเรื่องที่ได้ฟังไปแล้วอีกครั้ง ว่าเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นบ้าง และนักเรียนคิดว่านกน้อยไปถึงจุดหมายได้อย่างไร
<p>ขั้นสรุป และ ขั้นขยายผลการเรียนรู้</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. ครูอธิบายกิจกรรมให้นักเรียนคิดตามว่า “นกก็เหมือนกับคน มีอุปสรรคมากมายที่ผ่านเข้ามาในชีวิต” ครูตั้งคำถามว่า “วันนี้ นักเรียนเป็นนก นักเรียนผ่านอุปสรรคต่างๆ ในชีวิตไปได้หรือไม่” แล้วสุ่มให้นักเรียนตอบคำถาม ครูอธิบายต่อนักเรียนเป็นคน ต้องฟันฝ่าให้ได้เหมือนเช่นเป็นนกในวันนี้ สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ “กำลังใจ” ถ้าเรามีกำลังใจ เราก็จะไม่ท้อแท้ แม้จะเป็นปัญหาเล็กหรือใหญ่ กำลังใจเป็นสิ่งที่ทำให้นักเรียนผ่านอุปสรรคเสมอ กำลังใจของนักเรียนอาจเป็นพ่อแม่ เพื่อนฝูง ครูอาจารย์ หรือแม้แต่เรื่องราวของนกน้อยในวันนี้ก็ได้ 2. ครูถอดและจับมือนักเรียนทีละคน พร้อมกับให้คำชมเชย เช่น “ขอให้นักเรียนไม่ย่อท้อต่อปัญหา เหมือนเจ้านกน้อยที่โฉบบิน นะคะ” หรือ “วันนี้หนูตั้งใจฟัง และสามารถเล่ากลับมาให้ครูฟัง ได้ดีมากค่ะ”

การประเมินผล	
การประเมินผล การจัดการเรียนรู้	<ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม มีใจจดจ่อ แสดงออกอย่างเข้าใจเนื้อหาของกิจกรรม 2. นักเรียนเล่าเรื่องราวที่ได้ฟัง โดยสามารถลำดับเหตุการณ์ และประเด็นสำคัญได้ 3. นักเรียนมีแนวโน้มการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการแสดงออกในห้องเรียนตามแบบบันทึกพฤติกรรมในห้องเรียน

แผนการจัดกิจกรรมละครบำบัด
กิจกรรมที่ 11 : กบน้อยอยากมีเพื่อน

สภาพการเรียนรู้การสอน	
กลุ่มเป้าหมาย	นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
ความสามารถของผู้เรียน	นักเรียนมีความสามารถในการเคลื่อนไหว เข้าใจคำสั่งโดยทั่วไป แต่อาจมีระยะความสนใจในกิจกรรมสั้น หรืออาจเลียงไม่ปฏิบัติตามกิจกรรมบางอย่างที่ตนไม่สนใจ หรือคิดว่าตนไม่สามารถทำได้สำเร็จ
สภาพแวดล้อม	<ol style="list-style-type: none"> 1. ห้องกระจกสำหรับนักเรียน 1 กลุ่ม 2. เทียนหอม (มีอุปกรณ์ป้องกันอันตราย) ไม้ขีดไฟ หรือ โคมไฟ 3. ตุ๊กตาหุ่นมือ (กบ สุนัข วัว เป็ด กระจ่าง) 4. ฉากหลัง
กลวิธีการสอน	
รายวิชา	กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน
เรื่อง	กบน้อยอยากมีเพื่อน
ความคิดรวบยอด	บุคคลควรมองโลกในแง่ดี ไม่เอาตนไปเปรียบเทียบกับผู้อื่นเพื่อให้เห็นข้อแตกต่าง หรือคิดว่าตนเองมีความด้อยกว่าคนอื่นในด้านใด เพราะนั่นจะทำให้เกิดปัญหาในการเข้าสังคม และมีการเห็นคุณค่าในตนเองลดลง ดังนั้น บุคคลควรฝึกคิดที่จะเปรียบเทียบหาข้อดีของคนที่เท่าเทียมผู้อื่น
ระยะเวลา	- 45 นาที ใช้เวลานอกเวลาเรียนจัดกิจกรรม
ผลการเรียนรู้	<ol style="list-style-type: none"> 1. เข้าใจความแตกต่างระหว่างตนเองและเพื่อนได้ สามารถเรียนรู้ส่วนคล้ายและความเท่าเทียม 2. คิดหาวิธีเข้าหาและผูกมิตรกับผู้อื่นได้ โดยที่ความแตกต่างไม่ใช่อุปสรรคในการสร้างมิตรภาพ
จุดประสงค์การเรียนรู้	<ol style="list-style-type: none"> 1. มีส่วนร่วมในกิจกรรม กล้าแสดงความคิดเห็นในทางที่ถูกต้อง เข้าใจเนื้อหาของกิจกรรม 2. มีทักษะในการสร้างสรรค์ผลงานการแสดง

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน	
<p>ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน</p>	<p>1. ครูจุดเทียน (หรือเปิด โคมไฟ) ให้นักเรียนนั่งล้อมวงเพื่อจ้องดูไฟ ในระยะห่างประมาณ 2 ฟุต เป็นเวลา 3 นาที ถ้าหากนักเรียนคนใดสามารถนั่งนิ่ง ไม่หัน ไปมองทางอื่น พุดคุย แหย่เพื่อน หรือยื่นมือมาจับเทียนหรือ โคมไฟ นักเรียนก็จะ “ได้รับเกียรติ” ให้เป็นตัวแทนในการดับไฟ</p> <p>(ในวงจรที่ 3 เวลาในการนั่งสมาธิครั้งที่ คือ 3 นาที)</p>
<p>ขั้นสอน</p>	<p>1. ครูสวมตุ๊กตาหุ่นมือรูปกบ แจกตุ๊กตาหุ่นมือรูปอื่นให้นักเรียนสวมมือ พร้อมกับเกริ่นนำเรื่องว่า “กาลครั้งหนึ่ง มีเจ้ากบน้อยผู้ อ่างว้างตัวหนึ่ง อาศัยอยู่ในสระน้ำ มันรู้สึกเหงามาก เพราะไม่มีเพื่อนกบอาศัยอยู่ในสระนั้นเลย”</p> <p>2. เมื่อนักเรียนเกิดความสนใจในประเด็นนี้แล้ว คุณครูเล่าต่อ “วันหนึ่งมันทนความเหงาไม่ได้ มันจึงบ่นกับตัวเองว่า เราอยากมีเพื่อนจังเลย จึงตัดสินใจกระโดดขึ้นมาบนฝั่งและออกตามหาใครสักคนมาเป็นเพื่อนเล่นสนุกสนาน”</p> <p>3. คุณครูเล่นหุ่นกบทำท่ากระโดดไปมา จนกระทั่งมาเจอหุ่นรูปสุนัขที่นักเรียนคนหนึ่งใช้สวมมืออยู่ พร้อมทั้งร้องทัก “สวัสดี เจ้าหมาน้อย ฉันทเหงามากเลย ฉันทอยากมีเพื่อน เรามาเป็นเพื่อนกันนะ” แต่เจ้าสุนัขกลับตอบมาว่า “อืมม ฉันทก็อยากเป็นเพื่อนเธอนะ แต่ว่าฉันทวิ่งเร็ว เธอวิ่งไม่ทันเราหรอก อีกอย่างฉันทเห่าคำรามโส่งๆเสียงดังได้ แต่เธอร้องได้แค่อ๊อบๆ ใครที่ไหนจะเกรงกลัวล่ะ”</p> <p>4. คุณครูเล่นหุ่นกบกระโดดไปหานักเรียนคนอื่น “เจ้ากบจึงกระโดดไปที่ใหม่จนกระทั่งเจอตัวใหญ่ขึ้นเต็มหูอยู่ จึงทักทายว่า สวัสดีเจ้าตัวใหญ่ ฉันทเหงาจังเลย อยากมีเพื่อน เรามาเป็นเพื่อนกันนะ เจ้าตัวจึงตอบว่า ฉันทก็อยากเป็นเพื่อนเธอ แต่เธอตัวเล็กมาก ถ้าเราวิ่งไปเล่นด้วยกัน ฉันทอาจจะเหยียบเธอตายได้ง่ายๆ เจ้ากบน้อยผิดหวัง จึงกระโดดไปหาเพื่อนคนใหม่ จนกระทั่งไปพบกระต่ายซึ่งกระโดดเล่นไปมาอยู่</p> <p>1. คุณครูเล่นหุ่นกบกระโดดไปหานักเรียนที่สวมหุ่นมือกระต่าย</p>

	<p>อยู่ “เจ้ากบตีใจมาก ที่เห็นเพื่อนใหม่ที่ชอบกระโดดเหมือนกัน จึงทักทาย สวัสดิ์เจ้ากระต่าย เธอชอบกระโดดหรือ ฉันก็ชอบกระโดดเหมือนกัน เรามาเป็นเพื่อนกันนะ ฉันเหงามากเลย ฉันอยากจะมีเพื่อนเล่น แต่เจ้ากระต่ายกลับปฏิเสธว่า ไม่ได้หรอก แม้ว่าเธอจะกระโดดได้เหมือนฉัน แต่เธอไม่มีขนที่นุ่มสวดยเหมือนฉัน คูชิ เนื้อตัวเธอก็ลื่นเป็นเมือก สีเขียวมีลายกระด้าง กระดำ เราเป็นเพื่อนกันไม่ได้หรอก”</p> <p>2. ครูเล่นหุ่นกบกระโดดไปที่นักเรียนที่สวมหุ่นมือเปิด “เจ้ากบรู้สึกผิดหวังและท้อแท้ คอตค รู้สึกน้อยอกน้อยใจที่ตัวเองไม่มีอะไรดีพอที่จะเป็นเพื่อนกับใครเขาได้ จึงกระโดดลงสระน้ำ ว่ายน้ำไปเรื่อยๆจนเจอเจ้าเป็ดที่ลอยน้ำอยู่อย่างสบายใจ กบน้อยรีบว่ายน้ำเข้าไปทักทาย คุณเป็ดแสนสวย เรามาเป็นเพื่อนกันไหม เธอว่ายน้ำได้ ส่วนฉันก็ว่ายน้ำเหมือนกัน แต่เจ้าเป็ดกลับเจดใส่พร้อมกับตอบว่า ไม่เอาหรอก ฉันกับเธอนั้นต่างกันเกินไป ฉันกินปลา แต่เธอสิกินแมลง อี... ไม่เอาด้วยหรอก และแล้วเจ้าเป็ดก็ว่ายน้ำจากไป”</p> <p>3. ครูบรรยายต่อว่า “เจ้ากบน้อยเศร้าสร้อยเหลือเกิน เหนงาก็แสนเหงา เพื่อนก็ไม่มี นั่นเป็นเพราะทุกคนบอกว่ากบน้อยแตกต่างกับพวกเขาจึงเป็นเพื่อนกันไม่ได้ สุดท้ายเจ้ากบน้อยจึงต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยว”</p> <p>4. ครูถามให้นักเรียนตอบ “นิทานเรื่องนี้แสนเศร้าเกินไป ครูอยากให้นักเรียนช่วยกันเล่าใหม่ค่ะ ให้กบน้อยมีเพื่อนมากมาย เพราะแม้ว่ากบน้อยจะไม่เหมือนใคร แต่กบน้อยก็ช่วยเหลือเพื่อนในทางอื่นได้ นักเรียนลองช่วยกันคิดสิคะ” (ครูอาจจะช่วยบอกไปได้บ้าง เช่น กบอาจช่วยจับกินแมลงที่ตอมตามตัวของวัว ช่วยให้วัวรู้สึกสบาย ไม่รำคาญ เป็นต้น)</p> <p>5. ครูให้นักเรียนแสดงละครหุ่นมือกันเอง โดยให้เวลาในการเตรียมตัว 5 นาที</p> <p>6. เมื่อนักเรียนแสดงจบ ครูปรบมือให้และกล่าวคำชมเชย</p>
ขั้นสรุป	1. ครูสรุปสาระสำคัญของกิจกรรมให้นักเรียนฟังว่า

<p>และ ขั้นขยายผลการเรียนรู้</p>	<p>วันนี้นักเรียนได้เรียนรู้ที่จะมองสิ่งต่างๆ ในมุมที่แตกต่าง เรื่องใกล้ตัวนักเรียนอีกเรื่องหนึ่งคือการคบเพื่อน ถ้าหากนักเรียนเปรียบเทียบตนเองกับเพื่อนในด้านลบ เช่น นักเรียนเรียนไม่เก่ง แต่เพื่อนเรียนเก่ง ทำให้คบกันไม่ได้ นั่นเป็นการตัดโอกาสในการทำความรู้จักกับคนหมู่มาก และแสดงให้เห็นว่านักเรียนเห็นคุณค่าของตนเองน้อยกว่าคนอื่น แต่ถ้านักเรียนลองเปลี่ยนมุมมองเสียใหม่ เช่นกับเพื่อนคนเดิม แม้เขาจะเรียนเก่งกว่า แต่เขาอาจตัวเล็กกว่า ทำให้ถือของหนักไม่ได้ นักเรียนมีกำลังมากกว่าก็อาจช่วยเหลือเขาได้ เป็นต้น นั่นจะทำให้นักเรียนสามารถเข้ากับเพื่อนได้ทุกคน และแสดงว่านักเรียนรู้จักคุณค่าของตนเอง</p> <p>2. ครูถอดและจับมือนักเรียนทีละคน พร้อมกับให้คำชมเชย เช่น “หนูให้ความร่วมมือดีมากค่ะ” หรือ “ครูชอบนิทานที่หนูช่วยกันเล่าใหม่นะคะ”</p>
<p>การประเมินผล</p>	
<p>การประเมินผล การจัดการเรียนรู้</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม มีใจจดจ่อ แสดงออกอย่างเข้าใจเนื้อหาของกิจกรรม 2. นักเรียนสามารถสร้างสรรค์เรื่องราว และแสดงออกได้เหมาะสม 3. นักเรียนมีแนวโน้มการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการแสดงออกในห้องเรียนตามแบบบันทึกพฤติกรรมในห้องเรียน

แผนการจัดกิจกรรมละครบำบัด	
กิจกรรมที่ 12 : หมวกวิเศษ	
สภาพการเรียนรู้การสอน	
กลุ่มเป้าหมาย	นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
ความสามารถของผู้เรียน	นักเรียนมีความสามารถในการเคลื่อนไหว เข้าใจคำสั่งโดยทั่วไป แต่อาจมีระยะความสนใจในกิจกรรมสั้น หรืออาจเล็งไม่ปฏิบัติตามกิจกรรมบางอย่างที่ตนไม่สนใจ หรือคิดว่าตนไม่สามารถทำได้สำเร็จ
สภาพแวดล้อม	<ol style="list-style-type: none"> 1. ห้องกระจกสำหรับนักเรียน 1 กลุ่ม 2. เทียนหอม (มีอุปกรณ์ป้องกันอันตราย) ไม่ขีดไฟ หรือ โคมไฟ 3. วิทยุ/เครื่องเสียง พร้อมหูฟัง 4. เทป/CD เพลง 5. หมวก
กลวิธีการสอน	
รายวิชา	กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน
เรื่อง	หมวกวิเศษ
ความคิดรวบยอด	กิจกรรม หมวกวิเศษ เป็นกิจกรรมบูรณาการ ฝึกให้นักเรียนคิดแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ใช้จินตนาการอย่างรวดเร็ว และรู้จักวิเคราะห์บุคลิกต่างๆพร้อมกับแสดงออกมาเป็นสีหน้าท่าทาง ซึ่งนอกจากจะทำให้ให้นักเรียนได้รับความเพลิดเพลินแล้ว ยังเป็นการฝึกความคิดสร้างสรรค์ และนักเรียนจะรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองที่สามารถปฏิบัติกิจกรรมได้สำเร็จลุล่วง
ระยะเวลา	- 45 นาที ใช้เวลานอกเวลาเรียนจัดกิจกรรม
ผลการเรียนรู้	<ol style="list-style-type: none"> 1. สามารถใช้จินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์ คิดแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้อย่างไม่ติดขัด 2. วิเคราะห์บุคลิกต่างๆ และสามารถแสดงออกมาได้
จุดประสงค์การเรียนรู้	1. มีส่วนร่วมในกิจกรรม กล้าแสดงความคิดเห็นในทางที่ถูกต้อง เข้าใจเนื้อหาของกิจกรรม

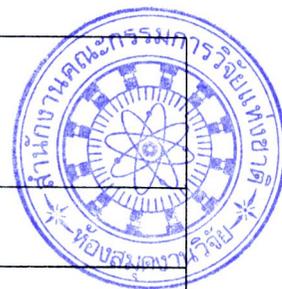
	<ol style="list-style-type: none"> 2. มีทักษะในการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงแบบไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า 3. เข้าใจและสามารถสมมติตนเองและสิ่งของเป็นสิ่งที่ต่างๆ ได้โดยรวดเร็ว
กิจกรรมการเรียนรู้การสอน	
ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน	<ol style="list-style-type: none"> 1. ครูจุดเทียน (หรือเปิดคอมพิวเตอร์) ให้นักเรียนนั่งล้อมวงเพื่อจ้องดูไฟ ในระยะห่างประมาณ 2 ฟุต เป็นเวลา 3 นาที ถ้าหากนักเรียนคนใดสามารถนั่งนิ่ง ไม่หันไปมองทางอื่น พุดคุย แหย่เพื่อน หรือยื่นมือมาจับเทียนหรือ คอมพิวเตอร์ นักเรียนก็จะ “ได้รับเกียรติ” ให้เป็นตัวแทนในการดับไฟ (ในวงจรที่ 3 เวลาในการนั่งสมาธิครั้งที่ คือ 3 นาที)
ขั้นสอน	<ol style="list-style-type: none"> 1. ครูให้นักเรียนยืนล้อมกันเป็นวงกลม นักเรียนทุกคนมีสมาธิ และพร้อมที่จะทำกิจกรรมร่วมกัน 2. ครูชูหมวกในมือให้นักเรียนดู พร้อมเปิดคำถาม “นักเรียนทราบไหม ว่านี่คืออะไร” เมื่อนักเรียนตอบว่าหมวก ให้ครูอธิบายว่า “ถูกต้อง แต่ใบนี้ ไม่ใช่หมวกธรรมดาทั่วไป มันคือ หมวกวิเศษ” นักเรียนเกิดความสนใจในหมวกใบนี้ “หมวกใบนี้วิเศษอย่างไรนะหรือ ถ้ามันไปตกอยู่ที่ใคร คนนั้นจะกลายร่างเป็นคนอื่นทันที และเจ้าหมวกใบนี้ ก็จะไม่ใช่หมวกอีกต่อไป แต่มันจะกลายเป็นวัตถุสิ่งอื่น” 3. ครูอธิบายกติกากิจกรรมว่า “ครูจะเปิดเพลง และเมื่อครูเปิดเพลง ให้นักเรียนส่งหมวกใบนี้ ไปให้เพื่อนที่ยืนอยู่ข้างๆ และเพื่อนก็จะส่งต่อไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเสียงเพลงหยุดลง ถ้าหมวกใบนี้ตกอยู่ในมือใคร คนนั้นก็จะต้องกลายร่างเป็นคนอื่นเป็นใครก็ได้ ที่ไม่ใช่เรา หน้าตา ท่าทาง นิสัยใจคอ ไม่ใช่เราเลย และหมวกใบนี้ก็จะกลายเป็นวัตถุสิ่งอื่น เป็นอะไรก็ได้ ที่ไม่ใช่หมวก และต้องมีความคิดไม่ซ้ำกับคนที่ทำมาก่อนหน้า” 4. ครูเน้นว่า “ถ้าหนูได้รับหมวก ให้หนูใช้เวลาคิด ได้เต็มที่เลยนะคะ ครูไม่รีบ ไม่ต้องกังวลนะคะถ้าเพื่อนสมมติหมวกเป็นสิ่งที่เราคิด ไปแล้ว เพราะนี่คือหมวกวิเศษ มันเป็นไปได้ทุกอย่างค่ะ”

	<ol style="list-style-type: none"> 5. ครูแสดงท่าทางให้ดูเป็นตัวอย่าง โดยนำสมมติหมวกเป็นทารก และครูแสดงเป็นแม่ที่กำลังก่อก้อนลูก 6. เมื่อนักเรียนเข้าใจกติกาการเล่น ครูเปิดเพลง และให้นักเรียนส่งหมวกไปเรื่อยๆ เมื่อถึงจังหวะที่เหมาะสม ครูหยุดเพลง หมวกอยู่ในมือของนักเรียนคนไหน ก็ให้นักเรียนคนนั้นแสดงท่าทางว่าเป็นคนอื่นและเล่นกับหมวกในมือที่สมมติให้เป็นวัตถุสิ่งอื่น 7. ครูสังเกตการแสดงของนักเรียนแต่ละคน 8. เมื่อนักเรียนแสดงครบทุกคนแล้ว ให้มารวมกลุ่มกันเพื่ออภิปรายผลว่านักเรียนรู้สึกอย่างไรที่ทำการแสดงจนจบ ดีใจหรือไม่ ภูมิใจหรือไม่ และนักเรียนคิดว่าใครมีความคิดสร้างสรรค์และสามารถแสดงได้อย่างดีที่สุด
<p style="text-align: center;">ขั้นสรุป</p> <p style="text-align: center;">และ</p> <p>ขั้นขยายผลการเรียนรู้</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. ครูสรุปสาระสำคัญของกิจกรรมให้นักเรียนฟังว่า “หมวกวิเศษใบนี้คือจินตนาการอันเป็นเลิศของนักเรียน แท้จริงแล้ว มันก็เป็นแค่เพียงหมวกธรรมดาๆ ใบเดียวที่ถูกส่งต่อไปยังมือของนักเรียน และสำหรับนักเรียนผู้โชคดีที่จับได้หมวกใบนี้ หมวก ใบนี้มันคือ โอกาสทองที่นักเรียนจะได้แสดงความสามารถในการแสดงบทบาทว่าเป็นบุคคลอื่น เป็นตัวแสดง หรือตัวละครอื่นที่มีบุคลิกลักษณะนิสัยใจคอ และลักษณะต่างๆแตกต่างจากเรา ความวิเศษนั้นไม่ได้อยู่ที่หมวก แต่มันอยู่ที่นักเรียน นักเรียนสามารถใช้จินตนาการปลุกเสกให้มันกลายเป็นอะไรก็ได้ที่ต้องการ และเล่นกับมันได้อย่างไม่ติดขัดนี้แหละ คือความวิเศษ ความมหัศจรรย์อันน่าทึ่งที่แฝงอยู่ในตัวของนักเรียน 2. ครูถอดและจับมือนักเรียนทีละคน พร้อมกับให้คำชมเชย เช่น “หนูให้ความร่วมมือดีมากค่ะ” หรือ “ครูชอบสิ่งที่หนูแสดงนะคะ ครูจะตั้งหน้าตั้งตารอพบกับหนูครั้งหน้านะคะ”
การประเมินผล	
<p style="text-align: center;">การประเมินผล</p> <p style="text-align: center;">การจัดการเรียนรู้</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม มีใจจดจ่อ แสดงออกอย่างเข้าใจเนื้อหาของกิจกรรม 2. นักเรียนสามารถสร้างสรรค์เรื่องราว และแสดงออกได้เหมาะสม

	3. นักเรียนมีแนวโน้มการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการแสดงออกในห้องเรียนตามแบบบันทึกพฤติกรรมในห้องเรียน

แผนการจัดกิจกรรมละครบ๊อบ

กิจกรรมที่ 13 : หน้ากากคนเก่ง

สภาพการเรียนรู้การสอน	
กลุ่มเป้าหมาย	นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
ความสามารถของผู้เรียน	นักเรียนมีความสามารถในการเคลื่อนไหว เข้าใจคำสั่งโดยทั่วไป แต่อาจมีระยะความสนใจในกิจกรรมสั้น หรืออาจเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามกิจกรรม บางอย่างที่คุณไม่สนใจ หรือคิดว่าคุณไม่สามารถทำได้สำเร็จ
สภาพแวดล้อม	<ol style="list-style-type: none"> 1. ห้องกระจกสำหรับนักเรียน 1 กลุ่ม 2. เทียนหอม (มีอุปกรณ์ป้องกันอันตราย) ไม้ขีดไฟ หรือ โคมไฟ 3. หน้ากากสีขาววาดลายได้ 4. ปากกาเคมีสีต่างๆ 5. สีใช้แต่งหน้า
กลวิธีการสอน	
รายวิชา	กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน
เรื่อง	หน้ากากคนเก่ง
ความคิดรวบยอด	บุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงนั้น เป็นผู้ที่สามารถปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ได้ดี รวมทั้งมีความกล้าเผชิญกับสิ่งต่างๆ แต่ในทางกลับกัน บุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ มักจะกลัวที่ต้องเสนอตัวตนออกสู่สังคม ดังนั้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่บุคคลจะต้องสร้างตัวตนใหม่ โดยอาจเริ่มจากการคิดวิเคราะห์ด้วยตนเองก่อนว่า ตนเองเป็นบุคคลแบบใด และบุคคลที่ตนเองชื่นชมและต้องการจะเป็น เหมือนกันนั้นมีลักษณะอย่างไร ก่อนที่จะพยายามปรับตัวไปตามความคาดหวังของตนเองให้ได้ในที่สุด
ระยะเวลา	- 45 นาที ใช้เวลานอกเวลาเรียนจัดกิจกรรม
ผลการเรียนรู้	<ol style="list-style-type: none"> 1. สามารถอธิบายลักษณะดี-ด้อยของบุคคล และเลือกลักษณะที่ดีมาเป็นตัวอย่างในการพัฒนาตนเองได้ 2. สามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์เรื่องราว และถ่ายทอดเป็น

	การแสดงได้
จุดประสงค์การเรียนรู้	<ol style="list-style-type: none"> 1. มีส่วนร่วมในกิจกรรม กล้าแสดงออก 2. มีทักษะในการสร้างสรรค์ผลงานการแสดง 3. สามารถวิเคราะห์บุคลิกลักษณะของบุคคลที่มีความแตกต่างกัน
กิจกรรมการเรียนการสอน	
ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน	<ol style="list-style-type: none"> 1. ครูจุดเทียน (หรือเปิด โคมไฟ) ให้นักเรียนนั่งล้อมวงเพื่อจุดธูป ในระยะห่างประมาณ 2 ฟุต เป็นเวลา 3 นาที ถ้าหากนักเรียนคนใดสามารถนั่งนิ่ง ไม่หันไปมองทางอื่น พุศดูย แห่เพื่อน หรือยื่นมือมาจับเทียนหรือโคมไฟ นักเรียนก็จะ “ได้รับเกียรติ” ให้เป็นตัวแทนในการดับไฟ (ในวงจรที่ 3 เวลาในการนั่งสมาธิครั้งที่ คือ 3 นาที)
ขั้นสอน	<p>ครูชี้แจงให้นักเรียนฟังว่ากิจกรรมครั้งนี้ ครูจะมีอุปกรณ์ให้นักเรียนสร้างสรรค์ผลงานด้วยตนเอง และครูมีเวลาให้ทำผลงาน 15 นาที ก่อนจะทำกิจกรรมในขั้นสอนต่อไป</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูแจกสีสำหรับตกแต่งบนใบหน้าให้แก่ นักเรียน แล้วบอกว่า “ต่อไปนี้ให้นักเรียนวาดใบหน้าของตนเอง นักเรียนมองเห็นว่าตนเองเป็นคนแบบไหน ให้วาดลงไปแบบนี้” (ให้เวลาในการทำขั้นตอนนี้ 7 นาที) 2. จากนั้น ครูแจกหน้ากากสีขาว พร้อมกับปากกาสีตกแต่ง แล้วบอกกับนักเรียนว่า “นี่คือใบหน้าของคนอีกคนหนึ่ง เขาเป็นคนเก่ง นิสัยดี มีครอบครัวอบอุ่น เพื่อนๆรักใคร่ เล่นกีฬาที่เก่ง การเรียนก็ยอดเยี่ยม นักเรียนคิดว่าเขามีใบหน้าแบบใด” (ให้เวลาในการทำขั้นตอนนี้ 7 นาที) 3. ครูอธิบายขั้นสอนต่อไปว่า ครูจะให้นักเรียนมองไปที่กระจก โดยที่ไม่มีหน้ากาก นักเรียนมองเห็นตัวเองเป็นอย่างไร 4. ให้นักเรียนสวมหน้ากากคนเก่งเข้าไป ครูบอกกำกับว่า “เมื่อสวมแล้วนักเรียนจะเป็นคนที่นักเรียนอยากเป็น นักเรียนต้องแสดงท่าทางของเขาออกมาด้วย” 5. จากนั้น ครูให้นักเรียนแต่ละคนออกมาแสดงหน้าห้องเป็นเวลา

5 นาที โดยเริ่มจากวางหน้ากากไว้ที่หนึ่ง แล้วให้พูดถึงตนเอง ประกอบท่าทางการแสดง แล้วจากนั้นเมื่อได้พบกับหน้ากาก และสวมเข้าไปแล้ว นักเรียนจะต้องเปลี่ยนท่าทาง ไปเป็นคนอีก คนหนึ่ง (ขั้นตอนนี้ครูควรแสดงให้ดูเป็นตัวอย่างก่อน โดยมีบทพูดถึงตนเองและบุคคลที่อยากเป็น เช่น “ฉันเป็นคนสายตาสั้น มองอะไรไกลๆก็ไม่ค่อยเห็น มันแย่นะที่เป็นแบบนี้ ฉันไม่กล้าทำอะไรเลย เพราะฉันกลัวจะเดินชนนั่นชนนี่ ฉันอยากเปลี่ยนตัวเอง ถ้าฉันเปลี่ยนตัวเองได้ละ เอ๊ะ นั่นมันหน้ากาก ไหนลองสวมคูสิ โอ้ สายตาสั้นไม่สั้นอีกแล้ว ฉันมองเห็นได้ ไกลมาก คูสิๆ นั่น นกเกาะบนต้นไม้สูง นั่น ว่าลอยบนฟ้า ฉันมองเห็นได้ชัดแล้ว คราวนี้ ฉันอยากจะทำอะไร ก็ไม่ต้อง กังวลอีกแล้ว ฉันรู้สึกดีจัง ดีที่สุดเลย” เป็นต้น)

6. เมื่อนักเรียนแสดงครบทุกคนแล้ว ครูปรบมือให้และกล่าวคำชม ชมเชยในการแสดง

หมายเหตุ ครูอาจเตรียมอุปกรณ์อีกชิ้นหนึ่ง โดยสอบถามนักเรียน ล่วงหน้าว่านักเรียนชอบศิลปิน นักร้อง บุคคลในดวงใจที่ตนเห็นว่าเป็นแบบอย่าง หรือมีใครเป็นฮีโร่ในดวงใจหรือไม่ แล้วนำภาพของ คนเหล่านั้นมาจัดทำเป็นหน้ากากสำหรับนักเรียนแต่ละคน ทั้งนี้การใช้หน้ากากที่สำเร็จรูปอาจไม่เน้นให้นักเรียนปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง แต่จินตนาการชัดเจนกว่า และเหมาะสมกับนักเรียนที่ไม่สามารถวาดภาพสื่อความหมายได้

ขั้นสรุป

และ

ขั้นขยายผลการเรียนรู้

1. ครูสรุปสาระสำคัญของกิจกรรมให้นักเรียนฟังว่า วันนี้ นักเรียน ได้รู้จักการวิเคราะห์ตนเอง และแสดงออกมาเป็นท่าทาง ซึ่งนักเรียนจะพบว่า มีบางอย่างที่นักเรียนยังไม่พอใจในตนเอง อยู่ ครูคิดว่านักเรียนไม่ควรเก็บสิ่งที่ไม่พอใจนั้นไว้ แต่ควรเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้น และวันนี้ นักเรียน ได้วาดภาพคนเก่งที่ นักเรียนต้องการจะเป็นไว้บนหน้ากาก และนักเรียนก็ได้แสดง เป็นเขาคนนั้น ได้อย่างดี ต่อไปนักเรียนอาจไม่ต้องแสดง แต่เป็น อย่างนั้น ได้จริงๆ ถ้านักเรียนพัฒนาตนเอง ฝึกให้ตนเองกล้าที่

	<p>จะเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น</p> <ol style="list-style-type: none"> 2. ครูให้นักเรียนนำผลงานหน้าากของตนกลับไปเป็นที่ระลึก และบอกกับนักเรียนว่า “ครูเชื่อว่าหนูจะเป็นคนที่หนูต้องการจะเป็นได้แน่ะคะ ขอให้เก็บหน้าากนี้ไว้ดูเพื่อเป็นกำลังใจอยู่เสมอ นะคะ” 3. ครูกอดและจับมือนักเรียนทีละคน พร้อมกับให้คำชมเชย เช่น “หนูแสดงได้ดีมาก” หรือ “ครูชอบหน้าากของหนูนะคะ”
<p>การประเมินผล</p>	
<p>การประเมินผล การจัดการเรียนรู้</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม มีใจจดจ่อ แสดงออกอย่างเข้าใจเนื้อหาของกิจกรรม 2. นักเรียนสามารถสร้างสรรค์เรื่องราว และแสดงออกได้เหมาะสม 3. นักเรียนมีแนวโน้มการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการแสดงออกในห้องเรียนตามแบบบันทึกพฤติกรรมในห้องเรียน

แผนการจัดกิจกรรมละครบ๊าบัด

กิจกรรมที่ 14 : ละครใบ้ประกอบเพลง

สภาพการเรียนรู้การสอน	
กลุ่มเป้าหมาย	นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
ความสามารถของผู้เรียน	นักเรียนมีความสามารถในการเคลื่อนไหว เข้าใจคำสั่งโดยทั่วไป แต่อาจมีระยะความสนใจในกิจกรรมสั้น หรืออาจเลี้ยวไม่ปฏิบัติตามกิจกรรมบางอย่างที่ตนไม่สนใจ หรือคิดว่าตนไม่สามารถทำได้สำเร็จ
สภาพแวดล้อม	<ol style="list-style-type: none"> 1. ห้องกระจกสำหรับนักเรียน 1 กลุ่ม 2. เทียนหอม (มีอุปกรณ์ป้องกันอันตราย) ไม้ขีดไฟ หรือ โคมไฟ 3. วิทยุ/เครื่องเสียง พร้อมหูฟัง 4. เทป/CD เพลงที่มีเนื้อหาให้กำลังใจ 5. สลากชื่อเพลงที่มีเนื้อหาให้กำลังใจ 6. อุปกรณ์ประกอบฉากต่างๆ เช่น ดอกไม้ปลอม หมวก หนังสือ ตุ๊กตา
กลวิธีการสอน	
รายวิชา	กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน
เรื่อง	ละครใบ้ประกอบเพลง
ความคิดรวบยอด	กิจกรรม ละครใบ้ประกอบเพลง เป็นกิจกรรมที่ฝึกการตีความเนื้อหาจากเพลงที่ได้ยิน แสดงออกทางอารมณ์ไปตามเนื้อหาและทำนอง ส่งเสริมให้นักเรียนมีความเข้าใจว่าการแสดงออกทางอารมณ์นั้นมีหลายระดับ และส่งเสริมให้นักเรียนมีสมาธิ ฝึกการตีความ และมีความภาคภูมิใจในตนเองที่สามารถทำได้สำเร็จ
ระยะเวลา	- 45 นาที ใช้เวลานอกเวลาเรียนจัดกิจกรรม
ผลการเรียนรู้	<ol style="list-style-type: none"> 1. รู้จักการตีความเนื้อหาในเพลงอย่างรวดเร็ว 2. มีจินตนาการร่วมไปกับทำนองเพลงที่นำมาแสดง
จุดประสงค์การเรียนรู้	<ol style="list-style-type: none"> 1. มีส่วนร่วมในกิจกรรม กล้าแสดงความคิดเห็นในทางที่ถูกต้อง เข้าใจเนื้อหาของกิจกรรม 2. มีทักษะในการสร้างสรรค์ผลงานการแสดงแบบเดี่ยว

	3. สามารถตีความจากสิ่งที่ฟัง และแสดงออกได้อย่างถูกต้อง เกิดเป็นความภาคภูมิใจในความสามารถของตนเอง
กิจกรรมการเรียนรู้การสอน	
ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน	<ol style="list-style-type: none"> 1. ครูจุดเทียน (หรือเปิดโคมไฟ) ให้นักเรียนนั่งล้อมวงเพื่อจ้องดูไฟ ในระยะห่างประมาณ 2 ฟุต เป็นเวลา 3 นาที ถ้าหากนักเรียนคนใดสามารถนั่งนิ่ง ไม่หันไปมองทางอื่น พุคคย แห่ย่เพื่อน หรือยื่นมือมาจับเทียนหรือโคมไฟ นักเรียนก็จะ “ได้รับเกียรติ” ให้เป็นตัวแทนในการดับไฟ (ในวงจรที่ 3 เวลาในการนั่งสมาธิครั้งที่ คือ 3 นาที)
ขั้นสอน	<ol style="list-style-type: none"> 1. ครูบอกนักเรียนว่า “วันนี้นักเรียนทุกคนจะได้เป็นพระเอกและนางเอกในมิวสิกวิดีโอกันนะคะ” และ ให้นักเรียนจับสลากเลือกเพลงที่ครูเตรียมไว้ ครั้งละ 1 คนต่อหนึ่งเพลง 2. นักเรียนได้รับเพลงใด ครูให้นักเรียนฟังเพลงนั้น 2 รอบ นักเรียนต้องทำความเข้าใจเนื้อหาจากเพลงที่ได้ และคิดเรื่องราวที่จะแสดงออกมาประกอบเพลงนั้นๆ โดยครูช่วยกระตุ้นให้นักเรียนคิดเป็นเรื่องราว นักเรียนเลือกอุปกรณ์ประกอบฉากมาใช้ได้โดยอิสระ ภายในเวลา 10 นาที 3. นักเรียนเตรียมตัวในการแสดง โดยครูให้เวลาคนละ 5 นาที 4. ระหว่างนี้ครูแจกใบลงคะแนนให้นักเรียนที่ไม่ได้แสดง โดยบอกนักเรียนว่า ให้แอบให้คะแนนเพื่อน 5. เมื่อนักเรียนพร้อมแล้ว ครูเปิดเพลงให้นักเรียนแสดงตามที่วางแผนไว้ 6. ครูสังเกตการแสดงของนักเรียนแต่ละคน 7. เมื่อนักเรียนแสดงครบทุกคนแล้ว ให้มารวมกลุ่มกันเพื่ออภิปรายผลว่านักเรียนที่ เป็นผู้ชมเข้าใจสิ่งที่เพื่อนแสดงหรือไม่ และชอบการแสดงของใครมากที่สุด เพราะเหตุใด 8. ครูถามนักเรียนต่อไปว่า รู้สึกอย่างไรที่ทำการแสดงจนจบ ดีใจหรือไม่ ภูมิใจหรือไม่
ขั้นสรุป และ	<ol style="list-style-type: none"> 1. ครูสรุปสาระสำคัญของกิจกรรมให้นักเรียนฟังว่า เพลงที่ครูนำมาให้ฟัง คือ เพลงที่มีความหมายในการให้กำลังใจ

<p>ขั้นขยายผลการเรียนรู้</p>	<p>นักเรียนต้องมีกำลังใจในการใช้ชีวิต และในวันนี้นักเรียนได้ตีความเนื้อหาเพลงและทำการแสดงออกมา นั่นหมายความว่านักเรียนรู้ว่าทำอะไรจึงจะมีกำลังใจ ทำอย่างไรจะไม่ท้อแท้ ฉะนั้น ครูจึงหวังให้นักเรียนนำวิธีคิดนี้ไปใช้ในชีวิตประจำวันด้วย</p> <p>2. ครูกอดและจับมือนักเรียนทีละคน พร้อมกับให้คำชมเชย เช่น “หนูให้ความร่วมมือดีมากค่ะ” หรือ “ครูชอบสิ่งที่หนูแสดงนะคะ ครูจะตั้งหน้าตั้งตารอพบกับหนูครั้งหน้านะคะ”</p>
<p>การประเมินผล</p>	
<p>การประเมินผล การจัดการเรียนรู้</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม มีใจจดจ่อ แสดงออกอย่างเข้าใจเนื้อหาของกิจกรรม 2. นักเรียนสามารถสร้างสรรค์เรื่องราว และแสดงออกได้เหมาะสม 3. นักเรียนมีแนวโน้มการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการแสดงออกในห้องเรียนตามแบบบันทึกพฤติกรรมในห้องเรียน

แผนการจัดกิจกรรมละครบำบัด

กิจกรรมที่ 15 : สมมติว่า...

สภาพการเรียนรู้การสอน	
กลุ่มเป้าหมาย	นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
ความสามารถของผู้เรียน	นักเรียนมีความสามารถในการเคลื่อนไหว เข้าใจคำสั่งโดยทั่วไป แต่อาจมีระยะความสนใจในกิจกรรมสั้น หรืออาจเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามกิจกรรมบางอย่างที่ตนไม่สนใจ หรือคิดว่าตนไม่สามารถทำได้สำเร็จ
สภาพแวดล้อม	<ol style="list-style-type: none"> 1. ห้องกระจกสำหรับนักเรียน 1 กลุ่ม 2. เทียนหอม (มีอุปกรณ์ป้องกันอันตราย) ไม้ขีดไฟ หรือ โคมไฟ 3. สลากสถานการณ์สมมติ และชื่อนักเรียน 4. อุปกรณ์ประกอบฉาก ไม้เท้า แก้ว หมวก กระเป๋า เงินปลอม 5. ฉากหลัง 6. ชุดนักแสดง
กลวิธีการสอน	
รายวิชา	กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน
เรื่อง	สมมติว่า...
ความคิดรวบยอด	กิจกรรม สมมติว่า... เป็นกิจกรรมฝึกการแสดงออก สีน้า ทำท่างน้ำเสียง และอารมณ์ความรู้สึกในสถานการณ์ต่างๆ พร้อมกับการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า และฝึกความคิดสร้างสรรค์ ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้การปรับตัวให้แสดงออกได้อย่างเหมาะสมกับบุคลิกภาวะ และมีจริยธรรม
ระยะเวลา	- 45 นาที ใช้เวลานอกเวลาเรียนจัดกิจกรรม
ผลการเรียนรู้	<ol style="list-style-type: none"> 1. เรียนรู้และเข้าใจอุปสรรคและปัญหาในชีวิตประจำวัน และสามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าเพื่อช่วยเหลือผู้ที่เดือดร้อนกว่าตนเอง 2. มีจิตใจเข้มแข็ง ไม่เอนเอียงไปตามสิ่งชั่วๆ
จุดประสงค์การเรียนรู้	1. มีส่วนร่วมในกิจกรรม กล่าวแสดงความคิดเห็นในทางที่ถูกต้อง

	<p>เข้าใจเนื้อหาของกิจกรรม</p> <ol style="list-style-type: none"> 2. มีทักษะในการสร้างสรรค์ผลงานการแสดง 3. มีทักษะในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า สามารถควบคุมตนเอง และจัดการกับสถานการณ์ได้อย่างเหมาะสม
กิจกรรมการเรียนรู้การสอน	
ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน	<ol style="list-style-type: none"> 1. ครูจุดเทียน (หรือเปิดโคมไฟ) ให้นักเรียนนั่งล้อมวงเพื่อจุดเทียนไฟ ในระยะห่างประมาณ 2 ฟุต เป็นเวลา 3 นาที ถ้าหากนักเรียนคนใดสามารถนั่งนิ่ง ไม่หันไปมองทางอื่น พุดคุย แหย่เพื่อน หรือยื่นมือมาจับเทียนหรือโคมไฟ นักเรียนก็จะ “ได้รับเกียรติ” ให้เป็นตัวแทนในการดับไฟ (ครั้งนี้ให้นักเรียนทุกคนดับเทียนร่วมกัน) 2. ครูประกาศคะแนนว่า นักเรียนแต่ละคนได้เป็นตัวแทนในการดับเทียนกี่ครั้ง และกล่าวชมที่นักเรียนมีสมาธิ ให้ความร่วมมืออย่างสม่ำเสมอ (ชมแต่ละคนให้ครบทุกคน)
ขั้นสอน	<ol style="list-style-type: none"> 1. ครูให้นักเรียนนั่งเรียงแถวหน้ากระดาน หันหน้าไปทางฉากละคร และครูชี้แจงกับนักเรียนว่าครั้งนี้จะเป็นกิจกรรมสุดท้าย ซึ่งครูจะให้นักเรียนแสดงละครร่วมกันกับครู ในสถานการณ์ต่างๆ โดยนักเรียนจะต้องติดบทพูด แต่งกาย จัดอุปกรณ์ประกอบฉาก และทำทางการแสดงด้วยตนเอง (ให้เวลาในการเตรียมการ และ แสดง 10 นาที) 2. ครูจับสลากเลือกสถานการณ์ที่ 1 คือ ครูเป็นคนตาบอด เดินเสาไฟฟ้า โดยครูอธิบายสถานการณ์ให้นักเรียนเข้าใจก่อนจากนั้นจับสลากเลือกชื่อนักเรียนที่ได้มาแสดงกับครู 2 คน ครูบอกให้นักเรียนที่เหลือให้คะแนนการแสดงของเพื่อน ครูเริ่มแสดงเป็นคนตาบอด และสังเกตพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกต่อคนตาบอดที่กำลังเดินชนเสาไฟฟ้า และมายืนพรับปร่าว่าตนเองช่างมาชะตากรรมที่โหดร้าย พระเจ้ากลั่นแกล้งให้ต้องลำบาก ต้องพิการและเป็นบุคคลที่แตกต่าง นักเรียนมีวิธีแสดงออกอย่างไร จบการแสดงให้เพื่อนให้คะแนน 3. ครูจับสลากเลือกสถานการณ์ที่ 2 คือ ครูเป็นคนที่มีปัญหา

	<p>ครอบครัว และกำลังจะคิดสั้นฆ่าตัวตาย และจับฉลากเลือกนักเรียนอีก 2 คน (ในสถานการณ์นี้ครูหว่านล้อมให้นักเรียนฆ่าตัวตายด้วย) โดยแสดงบทบาทสมมติโดยกล่าวถึงความโหดร้ายของสังคม เช่น “เราไม่อยู่แล้ว โลกใบนี้ ไม่มีใครรักเรา ไปกับเราเถอะนะ” เป็นต้น ให้นักเรียนคิดว่าจะทำอย่างไร เมื่อเจอเหตุการณ์เช่นนี้ ครูสังเกตการแสดงออกของนักเรียนแต่ละคน ให้นักเรียนที่เหลือให้คะแนน</p> <p>4. ครูจับฉลากเลือกนักเรียนสองคนสุดท้าย มาร่วมแสดงสถานการณ์ที่ 3 คือ ครูเป็นมารร้ายที่ชักชวนให้นักเรียนทำเรื่องไม่ดี เช่น ขโมยเงินพ่อแม่ โดยครูพูดถึงข้อดีของการขโมยเงินว่าจะมีเงินร่ำรวย มีขนมกินมากมาย เป็นต้น นักเรียนแสดงและแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น นักเรียนให้คะแนนเพื่อน</p> <p>5. เมื่อแสดงจบ ในนักเรียนร่วมกันอภิปรายถึงการแสดงของตน และเพื่อนๆ บอกสิ่งที่รู้สึกว่ายากและยากในการแสดง ตอนใดรู้สึกชอบและไม่ชอบอย่างไร และนักเรียนคิดว่าการแก้ปัญหาในแต่ละสถานการณ์เหมาะสมแล้วหรือไม่ ถ้านักเรียนพบสถานการณ์ที่เพื่อนแสดง นักเรียนจะทำอย่างไร</p>
<p>ขั้นสรุป และ ขั้นขยายผลการเรียนรู้</p>	<p>1. ครูอธิบายให้นักเรียนคิดตามว่า ในชีวิตของคนต้องพบเจอเหตุการณ์ต่างๆมากมาย นอกจากนั้น ยังต้องพบเจอกับผู้คนหลากหลาย ฉะนั้น หากพบเจอต้องใช้สติ ในการแก้ไขปัญหาให้ถูกต้อง นักเรียนจะสังเกตได้ว่าในครั้งนี้นักเรียนต้องควบคุมสถานการณ์ให้ดี และต้องควบคุมจิตใจของตนเองด้วย การที่นักเรียนผ่านมาได้นั้น แสดงว่านักเรียนมีการพัฒนาตนเองไปอีกขั้นหนึ่ง คือสามารถปรับตัวได้อย่างดี และไม่หลงไปตามสิ่งชั่วร้าย สิ่งนี้ทำให้นักเรียนเป็นคนที่มีคุณค่า และสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข</p> <p>2. ครูสรุปสาระสำคัญของกิจกรรมทั้งหมดให้นักเรียนฟังว่า กิจกรรมทั้งหมดที่นักเรียน ได้ทำมาเป็นการฝึกให้นักเรียนมี สมาธิ ได้เรียนรู้ทักษะทางการแสดงสีหน้า ท่าทาง และอารมณ์ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ก็เป็นสิ่งที่นักเรียน ได้ใช้ในชีวิตประจำวันทุกวัน</p>

	<p>เหนือไปกว่านั้นคือนักเรียนได้ทำกิจกรรมต่างๆที่ต้องอาศัยการคิดอย่างสร้างสรรค์และมีเหตุผล การปรับตัวในการทำงานกลุ่ม และการแก้ปัญหา ซึ่งการที่นักเรียนทำผ่านมาได้ แสดงว่านักเรียนมีความสามารถมากขึ้นอีกอย่างหนึ่ง ครูอยากให้นักเรียนภาคภูมิใจกับสิ่งที่ตนเองได้ทำ และขอให้ไม่ลืมว่านักเรียนทำสิ่งต่างๆได้มากกว่าที่นักเรียนคิด</p> <p>3. ครูถอดและจับมือนักเรียนทีละคน บอกกับนักเรียนว่า “ขอบคุณที่นักเรียนร่วมทำกิจกรรมตั้งแต่ต้นจนกิจกรรมสุดท้าย” และมองของรางวัลแห่งความตั้งใจให้แก่นักเรียนทุกคน (อาจเป็นขนม หรือ ของชิ้นเล็กๆ)</p>
<p>การประเมินผล</p>	
<p>การประเมินผล การจัดการเรียนรู้</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. นักเรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม มีใจจดจ่อ แสดงออกอย่างเข้าใจเนื้อหาของกิจกรรม 2. นักเรียนสามารถสร้างสรรค์เรื่องราว และแสดงออกได้เหมาะสม 3. นักเรียนมีแนวโน้มการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการแสดงออกในห้องเรียนตามแบบบันทึกพฤติกรรมในห้องเรียน

ภาคผนวก ข

แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

กรุณาใส่เครื่องหมายถูกในช่องคำตอบที่ใกล้เคียงกับความรู้สึกท่านมากที่สุด

(คำตอบของท่านไม่มีถูกหรือผิด เพียงแต่ท่านตอบตามความรู้สึกที่แท้จริง ซึ่งเป็นความรู้สึกของตัวท่านเอง ไม่ใช่ความรู้สึกที่คนอื่นคิดว่าท่านควรจะรู้สึก)

ฉันรู้สึก	ตลอดเวลา	บางครั้ง	ไม่เคย
1. *ฉันไม่ค่อยมั่นใจเวลาจะทำสิ่งต่างๆ			
2. *ฉันทำให้พ่อแม่ไม่มีความสุข			
3. ฉันชอบรูปร่างหน้าตาของตัวเอง			
4. ฉันรู้สึกดีกับตนเองเวลาฉันอยู่กับเพื่อนๆ			
5. *ฉันอยากเข้าใจมากกว่านี้ เวลาครูอธิบาย			
6. ฉันมีความพยายาม ในการทำสิ่งต่างๆ ไม่ล้มเลิกง่ายๆ			
7. *ฉันรู้สึกว่าตนเองไม่น่าสนใจ ไม่มีใครรู้จักฉัน			
8. ฉันได้รับการสนับสนุนที่ดีจากครอบครัว			
9. *ฉันอยากสูงใกล้เคียงกับเด็กวัยเดียวกัน			
10. *ฉันรู้สึกเหงา			
11. *ฉันมีปัญหาในการทำแบบฝึกหัดและการบ้าน			
12. ฉันมีความสุขในสิ่งที่ฉันเป็น			
13. *ฉันรู้สึกเงินอายุเวลาพบปะกับคนอื่น			

14. ฉันเป็นสมาชิกคนสำคัญของครอบครัว			
15. *ฉันอยากให้ร่างกายของฉันเปลี่ยนไปจากนี้			
16. ฉันเป็นหัวใจหรือผู้นำในการเล่นกับเพื่อน			
17. ฉันชอบร่วมกิจกรรมการเรียน			
18. *ฉันไม่ภูมิใจกับอะไรเลยที่เกี่ยวกับตนเอง			
19. ฉันอยากได้รับประสบการณ์ใหม่ๆที่ท้าทาย			
20. *ฉันรู้สึกว่ามีหรือน้องทำสิ่งต่างๆ ได้ดีกว่าฉัน			
21. ฉันหน้าตาดี			
22. ฉันเป็นเพื่อนที่ดี			
23. *ฉันอยากเป็นนักเรียนที่ดีกว่านี้			
24. ฉันเป็นคนดี			
25. *ฉันไม่ค่อยแสดงอารมณ์ความรู้สึกของตนเอง			
26. ฉันเป็นลูกที่ดี			
27. ฉันอึดสวย			
28. *ฉันอยากเหมือนคนอื่นๆ			
29. ฉันชอบยกมือตอบคำถามของครูหรือทำโจทย์หน้าชั้นเรียน			
30. ฉันมักจะยอมรับผิดชอบเวลาที่ฉันทำผิดพลาด			

สำหรับผู้ประเมิน (วิธีการคิดคะแนน และประเมินผล)

ถ้าเลือก ตลอดเวลา = 1 คะแนน บางครั้ง = 0 คะแนน ไม่เคย = -1 คะแนน

ยกเว้นคำถามที่มี * ต้องคิดคะแนนกลับ

เป็น ตลอดเวลา = -1 คะแนน บางครั้ง = 0 คะแนน ไม่เคย = 1 คะแนน

ช่วงคะแนนอยู่ที่ -30 ถึง 30 แบ่งผลการประเมินได้ดังนี้

คะแนน -30 ถึง -19	นักเรียนที่กรอกแบบสอบถามมีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำมาก
คะแนน -18 ถึง -7	นักเรียนที่กรอกแบบสอบถามมีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองค่อนข้างต่ำ
คะแนน -6 ถึง 6	นักเรียนที่กรอกแบบสอบถามมีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองปานกลาง
คะแนน 7 ถึง 18	นักเรียนที่กรอกแบบสอบถามมีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองค่อนข้างสูง
คะแนน 19 ถึง 30	นักเรียนที่กรอกแบบสอบถามมีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองสูงมาก

ภาคผนวก ค
แบบบันทึกพฤติกรรมในห้องเรียน

แบบบันทึกพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในห้องเรียน

ชื่อนักเรียน..... ชั้น..... อายุ..... ปี
 ครึ่งที่..... วันที่..... เวลา..... น.

พฤติกรรม	ความถี่ของการเกิดพฤติกรรม																				
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	
1. ไม่สบตากับครูผู้สอน ก้มหน้า หรือมองไปทางอื่น																					
2. ไม่เอาศอกบดค้ำถาม																					
3. มีท่าทางไม่มั่นใจเมื่อต้องตอบคำถาม																					
4. พูดว่า “ไม่ทราบ” หรือ “จำไม่ได้”																					
5. มีท่าทางซิม เส่ร้า กังวล หรือหวั่นไหว																					
6. ไม่มีวามกระตือรือร้น หรือไม่สนใจทำกิจกรรม																					
7. ล้มเลิกง่าย																					
8. นั่งอยู่ตรงจุดที่ไม่เป็นที่สังเกตเห็น เช่น มุมด้านหลัง																					
9. ต้องพึ่งพาคนอื่นในการทำงานกลุ่ม หรือแบบฝึกหัด (ให้เพื่อนหรือครูกระตุ้น หรือทำให้)																					
10. มีงานค้าง																					

* ทำการบันทึกพฤติกรรมทุก 3 นาที

ภาคผนวก ง
ดัชนีค่าความสอดคล้อง

ตารางที่ 7 คำนวณความสอดคล้องของแบบบันทึกพฤติกรรมในห้องเรียน

จุดประสงค์	ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ			$\sum R$	IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1. เพื่อใช้บันทึกพฤติกรรม	1	+1	+1	+1	3	1.00
ไม่พึงประสงค์ อันเกิดจาก	2	+1	+1	+1	3	1.00
การเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ	3	0	+1	+1	2	0.67
ของนักเรียนที่มีปัญหา	4	+1	+1	+1	3	1.00
ทางการเรียนรู้ ระดับชั้น	5	+1	+1	+1	3	1.00
ประถมศึกษาปีที่ 5	6	+1	+1	+1	3	1.00
	7	+1	+1	+1	3	1.00
	8	+1	+1	+1	3	1.00
	9	+1	+1	+1	3	1.00
	10	+1	0	+1	2	0.67

ตารางที่ 8 คำนวณความสอดคล้องของแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

จุดประสงค์	ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ			$\sum R$	IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1. เพื่อใช้วัดการเห็นคุณค่า	1	+1	+1	+1	3	1.00
ในตนเองของนักเรียนที่มี	2	+1	+1	+1	3	1.00
ปัญหาทางการเรียนรู้ โดย	3	0	+1	+1	2	0.67
ผู้วิจัยเป็นผู้อ่านข้อคำถามให้	4	+1	+1	+1	3	1.00
ฟังและให้นักเรียนทำการ	5	+1	+1	+1	3	1.00
ประเมินตนเองทีละข้อ	6	+1	+1	+1	3	1.00
	7	+1	+1	+1	3	1.00
	8	+1	+1	+1	3	1.00
	9	+1	0	+1	2	0.67
	10	0	+1	+1	2	0.67
	11	+1	+1	+1	3	1.00
	12	+1	+1	+1	3	1.00
	13	0	+1	+1	2	0.67
	14	+1	+1	+1	3	1.00
	15	+1	+1	+1	3	1.00
	16	+1	+1	+1	3	1.00
	17	+1	+1	+1	3	1.00
	18	+1	+1	+1	3	1.00
	19	+1	+1	+1	3	1.00
	20	0	+1	+1	2	0.67
	21	+1	0	+1	2	0.67
	22	+1	+1	+1	3	1.00
	23	+1	+1	+1	3	1.00
	24	+1	+1	+1	3	1.00

ตารางที่ 8 ดัชนีความสอดคล้องของแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ (ต่อ)

จุดประสงค์	ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ			$\sum R$	IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
ในตนเองของนักเรียนที่มี	25	+1	+1	+1	2	0.67
ปัญหาทางการเรียนรู้ โดย	26	+1	0	+1	3	1.00
ผู้วิจัยเป็นผู้อ่านข้อคำถามให้	28	+1	+1	+1	3	1.00
ฟังและให้นักเรียนทำการ	29	+1	+1	+1	3	1.00
ประเมินตนเองที่ละข้อ	30	+1	+1	+1	3	1.00

ตารางที่ 9 ดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดกิจกรรมละครบำบัด

จุดประสงค์	ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ			$\sum R$	IOC
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1. นักเรียนเกิดทักษะ	1	+1	+1	+1	3	1.00
กระบวนการเรียนรู้แบบ	2	+1	+1	+1	3	1.00
กลุ่ม สามารถทำกิจกรรม	3	+1	0	+1	1	0.67
ร่วมกับผู้อื่นได้ โดยยอมรับ	4	+1	+1	+1	3	1.00
กติกาของกลุ่ม	5	+1	+1	+1	3	1.00
2. นักเรียนเข้าใจเนื้อหาของ	6	+1	+1	+1	3	1.00
กิจกรรม และสามารถแสดง	7	+1	+1	0	1	0.67
ออกได้อย่างเหมาะสม	8	+1	0	+1	3	0.67
	9	+1	+1	+1	3	1.00
	10	+1	+1	+1	3	1.00
	11	+1	+1	0	2	0.67
	12	+1	+1	+1	3	1.00
	13	+1	+1	+1	3	1.00
	14	+1	+1	+1	3	1.00
	15	+1	+1	+1	3	1.00

